

Có Phải Là...

Contents

Có Phải Là...	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	22
10. Chương 10	23
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	31

Có Phải Là...

Giới thiệu

Nàng từ bé đã sống trong máu ... phải... nàng là người trong Thần Giáo, một nơi được xem là trung t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-phai-la>

1. Chương 1

Đã hai ngày rồi, nàng cùng hắn đã đến thế giới này , cả hai đều nhìn nhau mà không nói nên lời, bởi lẽ nàng và hắn khi sang thế giới này, gương mặt vẫn thế, hình dáng vẫn thế, chỉ là trên đầu hai người có thêm đôi

tai của hồ ly và sau đuôi mỗi người đều oanh oanh liệt liệt có 9 đuôi , nhưng của hắc là màu trắng, còn của nàng là màu đen a.

_Giáo chủ...- nàng thở dài – người có cách nào đưa chúng ta quay trở về không

_Hiện thời không có – hắc thanh thời – dù sao đã đến đây thì ngoạn một chút cũng tốt, ta cảm thấy nơi này cũng có những cổ linh lực giống như thế giới của chúng ta, ta cũng có thể dùng năng lực ở nơi này rất tốt

_Giáo chủ... vậy còn Thần Giáo – nàng hỏi tiếp

_họ cũng sẽ nghĩ chúng ta chết rồi, ắt sẽ có người khác lên làm thay- hắc cũng trả lời từng câu hỏi của nàng

_Hai đứa ngốc các ngươi, dám lộ diện ở nơi này, không sợ bị bắt hai sao – hai ông lão đột nhiên xuất hiện khiến cả hai quay lại nhìn, với năng lực của nàng và hắc, thế mà lại không phát hiện ra hai ông lão này.

_....- tuy nàng ở bên trong ngạc nhiên nhưng vẫn tung ra gương mặt lãnh đạm như mọi khi, còn hắc vẫn vậy, toàn thân toát lên một cỗ sát khí

_Ể... nhìn thái độ của chúng đi a, rất hợp ý ta- ông lão còn lại cũng cười cười tay vuốt râu- huống chi nhìn chúng đi, đều là cửu vĩ hồ, tiềm lực sau này sẽ rất mạnh đi, chúng ta thử dạy dỗ chúng xem

_Nực cười – hắc xuất kiếm khí trong tay bay lên cùng tấn công hai ông lão, nàng đương nhiên đứng một bên quan sát, nàng quá biết tính tình của hắc, không muốn có ai nhúng tay vào trận đấu của hắc bao giờ.

_Ai cha cha, bạch hồ người, cũng vừa mới được sinh ra mà linh tính thực cao – ông lão mặc áo trắng vừa thanh thời tránh đòn của hắc đồng thời cũng cất tiếng trêu ghẹo

_Mới sinh ra ???- nàng nghe vậy liền hơi ngạc nhiên

_Phải a, lúc này có đến 162 địa lôi đánh vào nơi hai người đang đứng, bọn ta liền đến đây ngay, quả nhiên không ngoài dự đoán, hai tiểu hồ ly các ngươi lại là tộc cửu vĩ hồ mới được sinh ra, bởi chỉ có cửu vĩ hồ lúc giáng kiếp mới có địa lôi chấn động đến vậy – ông lão mặc áo đen còn lại liền tiến đến gần nàng để giải thích

_Nói thử xem, thế giới này rốt cuộc nó như thế nào – nàng cũng không để ý đến trận đánh của hắc nữa vì biết ông lão kia không có sát ý, nàng quay lại hắc y lão hỏi thăm một chút

_Nơi này là Cửu Châu, gồm 9 vùng đất, gồm rất nhiều chủng tộc sống với nhau, mà hai người nha... đều là tộc cửu vĩ hồ hiếm có, bọn ta còn tưởng tộc này đã hoàn toàn biến mất ở Cửu Châu này, hai người đi theo bọn ta đi, bọn ta sẽ chỉ cách cho các ngươi giấu đuôi và tai của mình đi.

_Làm sao bọn ta tin được các ngươi – nàng lạnh lùng hỏi lại

_Phải ha, lão đầu ngươi làm sao cho hai tiểu tử này tin chúng ta đây – hắc lão hướng bạch lão kêu gào

_Vậy thì bọn ta đánh bại hai người, hai người liền phải đi theo bọn ta, thấy thế nào – bạch lão vừa ra chiêu với hắc lại vừa nói chuyện với nàng

_Quyền quyết định là ở ta- hắc nhếch môi cười gằn, hai lão già này dám coi hắc không ra gì , hắc sẽ khiến hai người này phải hối hận

_Hắc hắc, không muốn thì bọn ta sẽ ép buộc hai người a- bạch lão bắt đầu thay đổi động tác, không còn phòng thủ nữa mà là hoàn toàn tấn công, hắc cũng dần dần rơi vào yếu thế – tiểu tử người đã nhận thua hay chưa

_Ta không thua... và cũng chưa bao giờ thua – hắc tuy đang trong tình thế nguy cấp nhưng vẫn thông thả mà trả lời, nàng cẩn thận quan sát trận đánh của hai người sau lại quay về nhìn hắc lão

_Vì sao lại chọn bọn ta, với khả năng của hai người không phải sẽ có rất nhiều người muốn hai người truyền thụ yếu quyết hay sao- nàng quay lại hỏi

_Vì hai người rất có tố chất a, bọn ta sống hơn 2000 năm rồi vẫn chưa thấy ai hơn các ngươi, kể cả các cửu vĩ hồ ly cũ- hắc lão mỉm cười trả lời nàng- huống chi các ngươi cũng không giống những kẻ khác, hoàn toàn đều không tôn kính bọn ta chút nào cả.

_Tiểu tử ngươi thật ngoan cố a- bạch lão mỉm cười điểm huyệt hắc, cách điểm huyệt thật kì lạ khiến nàng khó hiểu.... nhưng khó hiểu hơn là hắc lão hoàn toàn bất động.

_Sao, tiểu nữ ngươi muốn theo bọn ta hay ta giúp tên tiểu tử này bước qua tây thiên- hắc lão xuất kiếm khí cửa ngang cổ hắc

_Ngươi không nghe rõ sao, quyền quyết định là ở ta- hắc nhếch môi cười- nàng ta là thuộc hạ của ta

_Ngươi nghĩ sao – hắc lão hoàn toàn không để ý đến hắc mà nhìn nàng hỏi, nàng cẩn thận quan sát ánh mắt của hắc lão, nàng hoàn toàn không đoán được hai người trước mặt đang nghĩ gì, rốt cuộc hai người họ có làm hại nàng và hắc hay không

_Được.... ta đồng ý, thả giáo chủ ra – nàng đành liều một phen

_Phi Phi – hắc gần từng tiếng nhìn nàng

_Giáo chủ, vì tính mạng của ngài, thuộc hạ không còn cách nào khác- nàng quỳ xuống cuối đầu không dám ngẩng mặt lên, nhưng tiếp đó nhận ra hắc lão đã ôm nàng phi thân đi, còn hắc được bạch lão giữ lấy.

Đến một vùng tuyết phủ trắng xóa cùng một hang động ẩn mình sau thác nước đã bị đông đá, nàng và hắc đều được thả tự do, nàng cẩn thận đánh giã xung quanh rồi tiếp đó bị hắc đánh một chưởng mà bay thẳng đến vách hang mà té xuống.

_Nếu ngươi còn một lần trái lệnh ta, ta không nghĩ đến cái mạng của ngươi còn giữ được – hắc gần từng tiếng nói với nàng

_Đa tạ giáo chủ đã khoan hồng – nàng đứng dậy, khỏe miệng rướm máu tươi, hắc lão cùng bạch lão thấy vậy cũng không nói gì thêm, chỉ chuẩn bị thêm hai nơi ở mới cho nàng cùng hắc

_Ai da....- bịch một tiếng, một giọng nói của nữ tử xuất hiện, một cô gái ăn mặc thật kì lạ xuất hiện trước mặt của bốn người nữ nhân không sợ chết mà chạy đến trước mặt hắc rồi vỗ vỗ mặt hắc- oa... xem xem nào quả là thật sự có cứu vĩ hồ ly hay sao.

_Khốc nhi, con lại ăn mặc không đàng hoàng – bạch lão thở dài nhìn Ngọc Khốc, một nữ nhi kì lạ khi lão cùng hắc lão phát hiện nàng khi nàng nằm bất tỉnh trên bờ suối.

_Hắc lão, ta mới đi chơi về a, ăn mặc như thế này mới thoải mái chứ a- Ngọc Khốc cười hắc hắc đánh giá hắc một chút, đánh giá nàng một chút rồi ôm cả hai người – hai người từ nay về sau sẽ là đệ đệ cùng muội muội của ta. Ngay lúc này nàng nhận thấy được một tia rung động trong ấn mắt của hắc dành cho Ngọc Khốc, khẽ thầm thở dài... giáo chủ... có phải là

2. Chương 2

Cửu Châu hơn 10 năm nay thật sự có nhiều biến động, các cuộc tranh giành lục địa hay chiến sự đều nổ ra liên miên, các quốc gia đều lăm le dòm ngó đến nhau, nhưng chỉ mới gần đây thôi, tất cả mọi thứ đều trở nên bình yên bởi có một thế lực mới xuất hiện cách đây hai năm đã làm sóng gió khắp Cửu Châu có tên Thần Giáo.

Không ai biết rõ người đứng đầu tổ chức này là ai nhưng tất cả đều biết được sự bề thế của Thần Giáo, tổ chức này hội tụ ở rất nhiều lĩnh vực khác nhau, mỗi lĩnh vực đều nổi bật khiến ai cũng phải trầm kinh hãi. Ngay cả các gia tộc bề thế, các quốc gia trong Cửu Châu đều phải e dè với thế lực này.

_Phi nhi, ngươi đừng chế thuốc nữa có được hay không, theo ta tu luyện nào – Hắc lão kéo tay nàng

_Hắc lão, để ta làm cho xong- nàng lạnh lùng nói, hang động này suốt 2 năm qua chỉ có nàng cùng hắc bạch lão sinh sống, hắc cùng Ngọc Khốc đã thật sự bước vào giang hồ. Không phải là hai người họ không muốn nàng đi chung, chỉ là nàng không thể chịu nổi khi nhìn thấy hai người đó vui vẻ ở bên nhau... còn nàng thì...

_Ân... chế nhanh nhanh một chút – hắc lão bữu môi, nhìn nguyên một hang động lớn đều chứa đầy được của nàng chế thành

_Phải rồi, ta có cái này cho ngươi, Phi nhi- bạch lão trao cho nàng một chiếc vòng – nó có không gian vô tận, ngươi cất được ngươi chế vào đây, chứ để nơi này cũng không thật sự ổn

_Phi nhi cảm ơn – nàng gật gật đầu tay đeo chiếc vòng rồi cẩn thận đưa được của mình vào trong chiếc vòng rồi theo hắc lão bạch lão tiếp tục tu luyện. Nơi này hiện tại đã là mùa hè, dòng thác nước ở trước mặt nàng chính là nơi để nàng tu luyện, hằng ngày nàng đều ngồi trên tảng đá ở giữa ngọn thác, chịu đựng dòng nước đổ mạnh từ hàng trăm thước xuống đầu, nhưng tất cả nàng đều chịu đựng được, kì lạ hơn là vũ khí khi nàng xuất ra không phải là kiếm mà lại là một cây quạt trắng . Ngồi trên tảng đá, nàng lại bắt đầu chú tâm loại bỏ tạp niệm, toàn thân hình nàng bắt đầu tung mình lên không, tay tạo ra một quả cầu năng lượng cực lớn, hắc lão cùng bạch lão mỉm cười, hai người đã chờ ngày này lâu lắm rồi.... ngày hai lão có thể nhìn thấy một truyền thuyết thực sự.

Quả cầu ngày một lớn rồi nuốt chửng lấy nàng mà bao bọc ở bên trong.... toàn bộ thác nước đang chảy đều đóng băng cứng ngắc, hắc lão ngược lên trên bầu trời Địa Lô... chúng lại xuất hiện nữa rồi. 1001 cơn địa lôi giáng xuống quả cầu năng lượng đang bao bọc lấy nàng.

_Quả thật là 1001 , đúng là trong sách ghi một chữ cũng không hề sai – bạch lão gật gật đầu cười đến thật đắc ý. Điều mà hai lão đang mong chờ chính là một vị thần trong truyền thuyết của tộc cửu vĩ hồ xuất hiện: Thiên Niên Thập Vĩ Hồ. Cũng chính là giai đoạn lúc này nàng danh chuyển thành. Truyền thuyết kể rằng, Thiên Niên Thập Vĩ Hồ có năng lực như một vị đại thần trong tam giới, có thể phi thăng hoặc cùng trò chuyện với thượng đế như một vị bằng hữu... bởi lẽ từ lúc khai thiên lập địa... thập vĩ hồ chỉ mới có một đó chính là ngọc hoàng thượng đế, nàng chính là thập vĩ hồ thứ 2 .

Sau khi tiếp nhận 1001 cơn địa lôi, quả cầu dần dần thu nhỏ trở lại , gương mặt nàng vẫn thế, hình dáng vẫn thế chỉ có điều đằng sau nàng đã có thêm một cái đuôi xuất hiện, trán xuất hiện một ấn kí màu đỏ tựa như một loại hoa văn kì lạ. Dòng nước trên ngọn thác bắt đầu tan băng và lại bắt đầu trút nước xuống.

_Phi nhi a, ngươi hiện tại làm sao chúng ta đấu lại đây- Bạch lão bữu môi nhìn nàng

_Bạch lão, ta chỉ là có thêm một cái đuôi mà thôi, không cần phải nói như vậy – nàng mỉm cười lắc đầu , truyền thuyết này nàng có nghe hai lão kể qua , nhưng nàng không khi trở thành thập vĩ hồ nàng lại mạnh đến vậy. Trò chuyện với ngọc hoàng thượng đế ư, vậy thì nàng sẽ thử hỏi ông ấy xem có cách nào để dừng yêu thương một người đi hay không

_Hắc lão.... ngươi nghe Phi nhi nói kia , chỉ là thêm một cái đuôi... hừ... ta cũng muốn có thêm một cái đuôi như vậy a- bạch lão trừng mắt nhìn nàng, tay giao cho nàng một phong thư- hai cái đĩa hư hỏng kia gửi cho ngươi a

_Bạch lão, sao người không từ chối thay ta – nàng mở phong thư đọc, lại muốn nàng gia nhập Thần Giáo, cách đây 1 năm nhờ có Ngọc Khốc, quan hệ chủ tớ và nàng đã hoàn toàn được giải trừ, nàng hiện tại rất tự do thoải mái , chỉ là tâm nàng vẫn không biết cách nào để dừng yêu hấn mà thôi.

_Ngươi a... cũng cần ra giang hồ để học hỏi kinh nghiệm với người ta – hắc lão cốc đầu nàng

_Không cần, ta ở đây rất tốt – nàng lắc đầu, thà rằng nàng mãi mãi ở đây, gặm nhấm nỗi đau này, nàng tin thời gian sẽ giúp nàng vơi đi nỗi đau này

_Tỷ biết dù tỷ có gửi thư cỡ nào thì muội cũng không chịu rời đi mà – Ngọc Khốc mỉm cười nhìn nàng

_Khốc tỷ, vì sao tỷ lại về đây – nàng quay lại nhìn Ngọc Khốc

_Dĩ nhiên là để lôi muội đi thăm thú giang hồ a- Ngọc Khốc cười gian xảo- đồng thời kiếm uội một nam nhân tốt

_Muội không cần, tỷ ở lại chơi với song lão, muội đi trước- nói rồi nàng phi thân rời đi, với tốc độ và khả năng của nàng, Ngọc Khốc đương nhiên sẽ không thể đuổi kịp nàng. Nàng thở dài , chân chạm đất, xung quanh nàng chính là một vườn hoa bạch đào, loài hoa mà nàng thích nhất, là nơi bí mật mà nàng không cho ai biết được.

_lại đến đây à – hắc không biết vì lí do gì mà lại tìm được chỗ này

_Nhị ca, vì sao huynh biết chỗ này – nàng ngạc nhiên, nơi này nàng đã lập kết giới rồi kia mà, với lại nàng cũng không hề nói với bất kì ai

_Đại tỷ muốn muội ra tham quan giang hồ một chuyến – hắc không để ý đến lời nàng hỏi mà tiếp tục nói ý chính

_Muội không muốn đi – nàng thở dài, lại là đại tỷ, chỉ có đại tỷ mới khiến hắc trở nên như vậy, còn nàng hoàn toàn chẳng là gì trong mắt hắc, lóe trong mắt nàng một chút chính là một nỗi đau. Hắc đương nhiên bắt gặp nhưng cũng không nói gì, nàng cũng trả lời hắc xong liền bỏ đi không một chút quay đầu. Phải, nàng là thể, nàng có thể yếu đuối cả đời không nói ra tình cảm, nhưng nàng cũng có thể kiên quyết không quay đầu, bởi nàng muốn chính là tâm tư của mình phải triệt tiêu, nàng không muốn vướng bận vào thứ tình cảm này nữa.

_Sư phụ...- tiếng hét của Ngọc Khốc khiến nàng dừng suy nghĩ, toàn thân dốc toàn lực quay về hang động, hắc lão cùng bạch lão đều toàn thân đầy máu và trên miệng của Ngọc Khốc thì đầy máu tươi. Thật ra Ngọc Khốc thuộc chủng tộc Huyết Quỷ.... mỗi tháng đều cần hút máu để tồn tại

_Không ổn - nàng nhíu mày đánh giá – Đại tỷ.... tỷ muốn gì

_Máu của muội, thập vĩ hồ, như vậy ta có thể chính thức thành thần – Ngọc Khốc không thèm để ý đến ánh mắt sững sốt của hai vị sư phụ mà nhìn nàng với ánh mắt thèm muốn

_Khốc nhi.... người thật sự đã đi vào ma đạo – bạch lão hốt hoảng nhìn Ngọc Khốc

_Đại tỷ ??? – hắc cũng có những nghi vấn thật to lớn, đại tỷ tấn công song lão, lại còn muốn uống máu của tam muội, thực sự đã xảy ra chuyện gì

_Hảo... nàng gạt đầu, ngón tay tự cửa cổ tay kê chén vào sau đó đưa cho Ngọc Khốc, hắc lão nhìn chén máu mà hiện lên tia giễu cợt, chờ đợi Ngọc Khốc uống vào. Và lão rất thỏa mãn một hình ảnh trước mặt mình. Ngọc Khốc sau khi uống cạn chén máu của nàng, không những không hội tụ được năng lượng, mà gương mặt dần dần già nua mà nhăn nhúm

_Aaaaaaaa.... đây là xảy ra chuyện gì – Ngọc Khốc ôm mặt gào lớn

_Sách ghi lại rằng, máu của thập vĩ khi cho người tu luyện ma đạo uống vào thì họ liền mất hết công lực vốn có, sự tươi trẻ do tu luyện mà có cũng sẽ biến mất, tất cả đều trở về như một con người bình thường, đều có sanh lão bệnh tử. Ngọc Khốc, người sống cũng hơn 200 năm rồi... người cũng nên biết bản thân mình sẽ như thế nào nếu mất đi công lực chứ – bạch lão thở dài giải thích, còn hắc thì chấn động.... đại tỷ đã hơn 200 tuổi....

_Không... ta không tin.... Phi nhi, người đã hạ độc vào trong chén máu ấy- Ngọc Khốc gào to

_Đọc cho kỹ – hắc lão xuất một cuốn sách ném về hướng Ngọc Khốc, Ngọc Khốc vội mở ra để xem thử, tất cả ghi chép đều như bạch lão đã nói, không sai lấy một chữ. Còn gương mặt hắc ngày càng trở nên thâm trầm, nàng tự liếm liếm cổ tay, vết thương hoàn toàn đã biến mất, rồi hướng xong lão trị vết thương.

_Hóa ra trước giờ tỷ muốn uống máu ta là vì lí do này – hắc lạnh lùng cất lời – không phải là vì khi tỷ uống máu ta, tỷ sẽ thành người của ta, mà là tỷ muốn tu luyện thành thần sao

_Ta... ta....- Ngọc Khốc bối rối không dám trả lời câu hỏi của hắc.

_Đáng chết – hắc nghiêng chặt răng muốn tiến đến để giết chết Ngọc Khốc, nhưng nàng theo lệnh của song lão mà chặn lại

_Nhị ca, huynh không phải rất yêu thương tỷ ấy hay sao, huynh chỉ là đang nhất thời nóng giận, nếu huynh ra tay thì sau này huynh sẽ hối hận – nàng giơ quạt chống đỡ một kiếm của hắc, xong lại cho Ngọc Khốc uống đan dược của mình.

_Ta không bao giờ yêu loại nữ nhân có tâm tư ngoan độc như thế này- hắc quát lớn

_vậy tâm tư của huynh rất tốt hay sao – nàng hỏi hần, lòng tự cười nhạo chính mình, tại sao nàng lại yêu một ma đầu giết người không gớm tay, giờ lại còn giúp Ngọc Khốc nữa chứ. Còn hần sau khi nghe lời nàng nói liền toàn thân chấn động, không nói được cũng không cãi được, hần tự âm thầm suy xét lại bản thân của mình.

_Muội nói không sai – sau đó hần liền gật đầu thừa nhận, nàng sau khi cho Ngọc Khốc uống được liền đứng một bên, song lão cuối cùng ra quyết định trục xuất Ngọc Khốc ra khỏi nơi này, song lão liền cùng nàng hợp lực tạo ra một kết giới mới, thậm chí là còn vững chắc hơn kết giới cũ rất nhiều

_Kỳ nhi, ngươi hiện tại muốn ở hay đi -bạch lão trong bõm cơm liền hỏi hần

_Hiện tại, ta muốn ở đây suy nghĩ một thời gian., chuyện ở bên ngoài ắt có người khác xử lý – hần vẫn một gương mặt lãnh đạm trả lời bạch lão, còn nàng tiếp tục cúi đầu ăn cơm, không để tâm đến không khí hiện tại có chút buồn bã.Ăn xong nàng liền dọn dẹp mọi thứ rồi quay về thạch phòng của mình.

3. Chương 3

_Nhị muội, ta có thể vào trong được hay không – hần cẩn thận đứng ở phía ngoài gọi vọng vào

_Đại ca, có chuyện gì – nàng vẫn một bộ dạng lạnh lùng, coi như mọi chuyện đều không liên quan gì đến mình

_Ta nghĩ, sau khi ở đây một thời gian, ta vẫn muốn mời muội ra giang hồ với ta một chuyến, vì sao muội lại không muốn rời khỏi đây chứ – cẩn thận hỏi

_Muội muốn ở đây, dù sao lúc trước muội cũng đã biết giang hồ là như thế nào rồi, muội không muốn quay trở lại đó một lần nào nữa nàng cũng thông thả trả lời câu hỏi của hần, lòng thầm chua chát, bị Ngọc Khốc lừa gạt giờ mới quay sang mình.

_Chỉ dù song lão đã đồng ý cùng ta rời khỏi chỗ này, muội vẫn chịu ở lại nơi này một mình hay sao – hần một lòng khẳng định, nếu có song lão, nàng sẽ rời khỏi nơi này

_Nơi này có gì không tốt, muội ở đây một mình cũng chẳng sao, song lão đi ra ngoài chơi đùa cũng tốt, song lão hần chắc thích ra ngoài chơi – nàng gật gù đầu, tay mở chiếc vòng lấy vài lọ được trao cho hần - ở đây đều là được cần cho song lão, huynh cầm lấy mà chăm sóc cho song lão

_Ngay cả song lão nói vậy mà muội cũng không chịu đi hay sao – hần hơi ngạc nhiên với quyết định này của nàng

_Ân... hiện tại không ai có thể ép buộc muội nữa cả – nàng gật đầu

_Vậy thì đành ép buộc muội vậy – hần bắt đầu tấn công nàng, tuy nàng là thập vĩ hồ nhưng nàng vẫn chưa thể phục hồi tất cả năng lực trong đợt tu luyện vừa rồi, hướng chỉ nàng chưa hề có ý muốn đã thương hần, nên việc nàng thảm bại là không tránh khỏi – thắng làm thua, vua làm giặc... muội từ bây giờ lại làm thuộc hạ của ta nhưng lúc trước

_Muội không muốn – khóe miệng nàng một lần nữa lại rướm máu tươi, nhưng nàng vẫn rành rọt mà trả lời

_Có muốn hay không cũng phải làm – toàn thân hần toát ra một khí thế vương giả khi nói câu này, chính khí thế này lúc trước đã khiến nàng phải thuận phục, đến giờ vẫn không ngoại lệ

_Đã biết – nàng cúi gầm mặt xuống trả lời hần.

_Tốt – hần sau khi nghe lời này của nàng liền lập tức đi ra ngoài, nàng ở trong thạch động lòng đầy ai oán, nàng rất cuộc muốn biết, tại sao mình lại yêu hần đến vậy.

Một tháng trôi qua thật nhanh chóng, nàng cũng phải chuẩn bị theo hần và song lão rời khỏi thác nước tuyệt đẹp này. Nàng thở dài một hơi, đem tất cả vật dụng của mình cất vào chiếc vòng rồi leo lên xe ngựa.

_Phi nhi, con đừng mang bộ dạng này khi đi chơi a – hắc lão nhìn gương mặt của nàng dường như không còn tràn đầy sức sống nữa liền đau lòng nha

_Hắc lão, ta không sao – nàng lắc lắc đầu, toàn thân dựa vào tấm vách rồi nhắm mắt định thân, không để ý đến chung quanh nữa

_Bạch lão, muội ấy làm sao vậy – hắc cầm cây bút lông ghi lên giấy rồi đưa cho bạch lão xem

_Người nghĩ cảm giác bị ép buộc sẽ rất vui hay sao – bạch lão bĩu môi viết giấy lại trả lời hắc, hắc ngẫm nghĩ một hồi rồi khẽ cười lắc đầu. Thật ra trong hai năm quá, bản thân hắc cũng đã được Ngọc Khốc dạy dỗ nhiều điều. Tỷ như nhị muội tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng cũng là một nữ nhân, cũng cần tìm một nam nhân để gởi gắm đời mình

Hắc nhớ lại trước đây khi còn ở thế giới cũ, nàng chính là nữ nhân duy nhất trong đám thuộc hạ mà hắc tin tưởng, đương nhiên hắc đối với nàng cũng không phải đối xử như một nữ nhân mà là xem nàng không khác gì nam nhân để giao phó trọng trách. Nhưng thật sự hắc không còn cách nào khác để đem nàng rời khỏi nên đành phải ép buộc nàng. Lúc ra tay khiến nàng bị thương, cảm giác của hắc cũng thật sự khó chịu mà.

_Bạch lão, bọn họ là ai – nàng tuy nhắm mắt nhưng vẫn mở miệng hỏi

_Là người của chúng ta, không sao đâu – hắc vội trả lời thay bạch lão, nàng nghe như vậy cũng không nói gì thêm nữa, còn đám người thuộc hạ đứng ở phía ngoài như nghe thấy giọng nữ nhân mà không phải là giọng của Ngọc Khốc thì không khỏi ngạc nhiên.

Chiếc xe ngựa đi hết 3 ngày thì dừng lại nghỉ chân ở một thị trấn nhỏ, nàng hoàn toàn chìm vào giấc ngủ ở trong phòng mà không hay biết chuyện gì đang xảy ra, bởi lẽ bản thân nàng cũng đang bị thương. Bên phía dưới lầu, Ngọc Khốc lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắc và song lão để mong ba người tha thứ cho lỗi lầm của nàng ta. Đương nhiên là cả 3 đều mỉm lòng đồng ý, đến lúc nàng tỉnh dậy và biết chuyện này thì nàng cũng vẫn im lặng và tỏ vẻ chẳng hề quan tâm như cũ.

_Cô tỷ tỷ này, vì sao bị bệnh nặng thế này a – một tiểu cô nương chừng 16 tuổi đi nàng liền lo lắng hỏi nàng

_Ta không sao cả – nàng lắc lắc đầu trả lời tiểu cô nương

Không được – tiểu cô nương lấy một viên đan dược sơ cấp trị thương trao cho nàng – tỷ tỷ mau uống đi, đỡ được chừng nào hay chừng ấy. Ngọc Khốc đứng một bên thầm đoán tam muội sẽ không thềm nhận viên đan dược này bởi trong người tam muội chính là một kho thuốc quý gi Ân... đa tạ , nàng tên gì, nhà ở đâu, sau này nếu có cơ hội , ta sẽ báo đáp – ngoài dự đoán của Ngọc Khốc, nàng nở một nụ cười hiếm thấy dành cho tiểu cô nương rồi nhận lấy đan dược mà uống vào.

_Ta là Khuê Hoa, con gái của quan huyện vùng này, mong nàng mau lành bệnh... có lẽ vài ngày nữa tỷ tỷ không gặp được ta nữa rồi – Khuê Hoa thở dài

_Vì sao a – nàng quan tâm hỏi, bởi lẽ nàng cảm thấy Khuê Hoa thật sự có một tấm lòng nhân hậu. Nhưng thái độ quan tâm này của nàng khiến 4 người đang ăn cùng nàng đều phải một phen sửng sốt

_Vì vài ngày nữa ta bị bắt phải nhập cung rồi , mà bản thân ta thì không muốn tham dự vào nơi đó một tý nào – Khuê Hoa thở dài

_Ân... ta nghĩ muội ở nơi đó cũng chắc buồn chán lắm – nàng gật gật đầu, trong đầu lóe lên một ý nghĩ gì đó, ánh mắt thể hiện một chút ý cười- ta hy vọng đoàn người ở trong cung sẽ bị một chút khó khăn mà tới trễ, như vậy muội cũng sẽ được ở ngoài lâu hơn một chút

_Nha, tỷ tỷ hy vọng thực giống ta a – Khuê Hoa cười khanh khách sau đó liền tạm biệt nàng để quay về nhà

_Tam muội, có cần tỷ giúp gì hay không – Ngọc Khốc hỏi

_Không cần, một mình muội làm là được rồi- nói xong nàng liền phi thân đi ngay trong ngày, cũng phát hiện ra đoàn người tuyển tú nữ đã đến gần thị trấn, nàng cẩn thận bịt mắt, phóng đan dược hôn mê vào

tất cả đoàn người. Tác dụng của loại đan dược này duy trì đến 2 năm, xem các người như thế nào mới có thể đem Khuê Hoa nhập cung.

_Xong rồi sao- hắc lão mỉm cười khi nhìn thấy nàng đã quay trở lại

_Ân, hắc lão, sao người còn chưa nghỉ ngơi đi a – nàng cẩn thận đứng một bên dịu tay hắc lão bước vào tửu điểm

_Người a, người coi lão già ta là sắp chết hay sao mà lại cẩn thận dặn dò ta như vậy chứ , mà ta còn tưởng nhà đầu người không thêm quan tâm đến ta luôn rồi chứ – Hắc lão bĩu môi cốc đầu nàng

_Hắc lão, không được nói gở a, Phi Phi ta luôn quan tâm đến song lão hai người mà – nàng cười cười đưa hắc lão lên phòng – người có muốn ăn gì không, Phi Phi sẽ đi mua cho người

_Thôi được rồi trời tối rồi, lão già ta giờ cũng đi ngủ một chút đa hắc lão phẩy phẩy tay, nàng liền cẩn thận đóng cửa rồi bước về phòng mình, nào ngờ vừa bước vào đã thấy cảnh hắc cùng Ngọc Khốc đang hôn nhau tại trong phòng của nàng

_Thứ lỗi, muội đi nhầm phòng – nàng liền bước ra ngoài

_Không phải, đây là phòng của muội mà , ta và Thiên Kỳ có chuyện đến kiểm muội nên... – Ngọc Khốc bối rối không biết trả lời khúc sau làm sao cho phải

_Vậy có chuyện gì hai người nói đi – nàng thông thả ngồi xuống ghế

_Bọn ta muốn là trong thời gian này, chúng ta sẽ ghé một số sơn trang, nơi đó có một số vị công tử vốn tài năng xuất chúng hơn người, bọn ta muốn giới thiệu với muội a- Ngọc Khốc mỉm cười nhìn nàng

_Không cần, muội cũng có dự định của riêng muội, hai người không cần lo, nếu không có chuyện gì nữa thì hai người có thể uội nghỉ ngơi một chút được hay không

_Hảo, muội nghỉ ngơi đi – Ngọc Khốc mỉm cười gật gật đầu kéo hắc ra ngoài. Nàng đóng cửa rồi miệng liền phun ra một bùm máu lớn... Bắt ép nàng ra giang hồ để nhìn thấy cảnh này hay sao. Nàng nằm phịch xuống giường, nước mắt lăn dài trên má, ngực nàng đau... thật đau... nàng thật muốn chết để quên mất nỗi đau này.

_Phi nhi, muội ngủ chưa- không hiểu sao hắc đột nhiên mở cửa phòng nàng, nhìn thấy cảnh máu vương trên miệng và áo, hắc không khỏi bàng hoàng

_Đi ra ngoài – nàng lãnh đạm nhìn hắc nhưng hắc lại không nghe mà tới gần nàng , cảm thấy chuyện này, nàng liền mở cửa sổ phi thân đi vội. Mà hắc cũng không đuổi theo nàng nữa.

_Điều tra, là ai đã có khả năng đả thương tam muội – hắc cất lời xong, liền có vài bóng đen từ mái nhà vọt đi. Hắc thật tò mò, tam muội đã trở thành thập vĩ hồ, còn ai có thể kiến tam muội bị thương nặng đến vậy.

4. Chương 4

Nàng phi thân đi trong đêm tối, đoán rằng hắc không thể đuổi đến kịp, thân ngồi xuống một mái nhà , mắt ngược nhìn bầu trời đen với muôn ngàn vì sao sáng rực rỡ. Nàng rất thích ngắm sao, nó như giúp nàng giải thoát khỏi nỗi đau kia trong chốc lát. Bàn tay ôm lấy ngực mình, nước mắt vẫn ghen ngào rơi từng giọt từng giọt... vì sao kia ơi, vì sao hôm nay các người lại không giúp ta quên đi nỗi đau này mãi mãi.

Nàng cứ ngồi yên bất động cho đến hừng đông, nàng mới quay trở về phòng của mình sắp xếp hành trang rồi leo lên xe ngựa trước mọi người rồi thiếp đi trong mệt mỏi.

_Quái, sau lần đột phá lần này, Phi nhi có vẻ mệt mỏi hơn rất nhiều- hắc lão cẩn thận bắt mạch cho nàng rồi nói

_Phải a, tính ra phải khỏe mạnh hơn chứ- Bạch Lão nhú nhú mày vuốt râu suy nghĩ, còn hắc thì đã đi chung một xe ngựa khác với Ngọc Khốc. Nàng mỉm cười khi biết song lão đều rất quan tâm đến nàng , nhưng nàng biết bản thân mình có tâm bệnh thật sự khó chữa.

_Song lão, ta vài ngày là ổn thôi. vì ta không quen đi xe ngựa a- nàng mỉm cười nói dối song lão, hắc tuy ở xe ngựa khác nhưng do ở gần cùng thính lực cao, hắc biết nàng đang nói dối, bởi lẽ trước đây khi làm nhiệm vụ, nàng luôn thích đi xe ngựa chứ không thích cưỡi ngựa

_Ân... Phi nhi, con nằm nghỉ một chút, sẽ khỏe ngay thôi a – hắc lão xoa đầu nàng, nàng cũng gật gật đầu và bắt đầu chìm vào giấc ngủ

_Kì lạ.... – hắc khẽ thốt lên đầu liền suy nghĩ vì lí do gì nàng phải nói dối như vậy, bị thương thì nói là bị thương, nhưng hôm qua thuộc hạ của hắc báo rằng nàng lúc tấn công đoàn người của hoàng cung không có một chút sơ sẩy, mọi việc đều rất trơn tru, cũng không có dấu hiệu giao chiến ở nơi đó cũng như trên đường từ đó về tửu điểm. vậy vì lý do gì.... không lẽ.... nghĩ đến đây nàng liền quay sang nhìn Ngọc Khốc

_Nhị đệ, chuyện gì – Ngọc Khốc thấy ánh mắt hắc nhìn mình thì có chút khó hiểu liền hỏi thử

_Không – hắc lạnh lùng quay mặt đi, lòng nghĩ nàng vừa mới đột phá đã phải dâng cho nữ nhân này một chén máu quý giá, như vậy cũng có thể dẫn đến chuyện nàng bị tổn thương nguyên khí mà dẫn đến chuyện này cũng nên. Hắc không hề hắc hiện ra chính bản thân đã lo lắng quá cho nàng

_Song lão.... ta có một quyết định này, mong hai người đồng ý

_Chuyện gì thế Phi nhi – hắc lão hỏi

_Thật ra Phi nhi cảm thấy hoàng cung rất thú vị, muốn đi theo Khuê Hoa vào đó vui chơi một chút – nàng mỉm cười nói

_Con định dùng thân phận gì để vào đó- bạch lão cũng cảm thấy chuyện này rất tốt, chỉ cần nàng vui vẻ một chút là được, song lão đều cảm thấy nàng trong lòng đang có một điều gì đó giấu diếm hai lão, và chính chuyện này cũng khiến Phi nhi ít cười ít nói

_Nha hoàn thiếp thân của Khuê Hoa, tiện thể con muốn bảo vệ muội ấy, tâm hồn muội ấy quá lương thiện, Phi nhi nghĩ nếu một mình Khuê Hoa vào đó thì sẽ không chống đỡ nổi- nàng mỉm cười trả lời song lão

_Ân, nếu con muốn, làm ta còn tưởng con định nhập vào hàng ngũ phi tần a – hắc lão cười xuề xòa

_hắc lão, ta như thế này mà phải làm phi tần sao- nàng lóe mắt nhìn hắc lão trách cứ

_Hắc hắc, Phi nhi nói đúng a, cái đám lợn giống đó sao xứng đáng với Phi nhi nhà chúng ta được, dù gì con muốn chơi đùa thì cứ chơi đùa, phá nát cái hoàng cung đó cũng được- bạch lão cười sáng khoái, ba người nhìn nhau cười đầy ẩn ý, hoàng cung của Thiên Quốc, hãy coi chừng đi....

ooooOoOoooo

_Ta không đồng ý – hắc vừa hớp một ngụm trà vừa trả lời

_Vì sao – hắc lão khó hiểu nhìn hắc

_Vì muội ấy là thập vĩ hồ, vì sao phải làm nha hoàn thấp hèn ột người mà muội ấy vừa quen biết chỉ qua vài câu- hắc thông thả trả lời

_Tam muội, muội suy nghĩ lại đi – Ngọc Khốc cũng không hiểu nổi nàng, thân phận của tam muội hiện giờ đủ khiến cho toàn Cửu Châu quỳ sụp dưới chân nàng mà suy tôn, giờ lại muốn trở thành một nha hoàn thấp hèn

_Muội muốn- nàng xen vào – muội muốn đi đâu đó tu dưỡng một chút, đồng thời muốn vui đùa mà thôi, nơi đó chính là nơi thích hợp nhất để vui đùa – nàng phá lệ dài dòng

_Muội hình như muội quên mất muội là thuộc hạ của ta – hắc đập bàn đứng dậy nhìn nàng , lại cãi lời hắc, từ lúc đến thế giới này, nàng có vẻ không kính trọng hắc như trước – chỉ ý thân mình là thập vĩ hồ mà muốn làm loạn hay sao

_Tại sao không, huynh cũng chỉ mới là cửu vĩ hồ, hiện tại huynh phải thua ta – nàng lạnh lùng – một lần nhường nhịn có lẽ huynh lại cho là mình có thể hơn muội hay sao

_Được, đầu một trận – hắc vừa định ra đòn thì bị bạch lão chặn lại

_Tiểu tử ngươi, lại ép Phi nhi làm thuộc hạ của ngươi, hóa ra thương thế của Phi nhi là do ngươi đánh sao – Bạch lão tức giận – Phi nhi nó có tự do của nó, ta quyết định cho Phi nhi vào hoàng cung chơi, ngươi không được phép cãi ý của bọn ta

_Sư phụ – hắc nóng nảy nhìn bạch lão

_Sư phụ gì chứ, ngươi toàn gọi ta bạch lão, hôm nay có chuyện liền gọi ta là sư phụ hay sao, muộn rồi – bạch lão phe phẩy tay

_Tam muội... vốn đã là thần -hắc gắt lên

_Muội không phải thần thánh gì cả, muội chỉ muốn làm những việc gì mà mình thích , dù huynh có đồng ý hay không- nàng quay mặt bỏ đi, để lại cho hắc ánh mắt cực khó hiểu. Hóa ra từ trước đến nay, hắc chưa hiểu nàng dù chỉ là một chút

_Phân phó người theo bảo vệ muội ấy – hắc xoa xoa hai huyệt thái dương rồi cất lời

_Kỳ... người đến rồi sao- một nam nhân tuấn mỹ xuất hiện trước ngưỡng cửa mỉm cười nhìn hắc

_Dạ Lang, người đến rồi, ta đang định giới thiệu người cho tam muội của ta, vậy mà muội ấy lại đang muốn làm nha hoàn để vào hoàng cung – hắc thở dài nhìn Dạ Lang, điều này khiến Dạ Lang thâm kinh hãi, hắc lại có thể thở dài vì một nữ nhân khác ngoài Ngọc Khốc.

_Kỳ, người hiểu rõ tâm tư của ta dành cho ngươi, sao ngươi cứ phải ép ta vào đường cùng như vậy – Dạ Lang tức giận nhìn hắc, vì sao hắc chỉ coi mình là bằng hữu, mãi mãi không thể nói đến thứ tình cảm thiêng liêng kia chứ.

_Dạ Lang... người do trước đây nghĩ rằng chỉ có mỗi ta là cửu vĩ nên quan tâm ta, hiện tại tam muội của ta đã trở thành thập vĩ hồ ly trong truyền thuyết rồi a, ta tin khi ngươi gặp muội ấy thì tâm tư của ngươi cũng sẽ thay đổi

Quay trở lại, nàng vui vẻ sắp xếp quần áo, một phần vì nàng sắp được đi phá phách, một phần khác là nàng không phải nhìn những hình ảnh âu yếm hạnh phúc của hắc cùng Ngọc Khốc. Toàn thân mặc lên trang phục nha hoàn của Thiên Quốc, nàng tiến ra hồ sen ngắm cảnh, lòng mong chờ những chuỗi ngày thú vị sắp tới của nàng.

_Rất hợp với con – Hắc Lão gật gù tán thưởng , nàng mỉm cười với hắc lão rồi cúi đầu chào song lão, tay cầm tay nải phi thân về con đường cũ mà mấy ngày nay nàng đã đi qua. Đồng thời cũng thay đổi gương mặt chính mình, đó chính là khả năng đặc biệt của tộc hồ ly mà không cần đến đan dược dịch dung

_Muội ấy đi rồi sao – hắc hớp một ngụm trà

_Vâng thưa giáo chủ- bóng đen quỳ xuống báo cáo cho hắc rõ

_Lui đi- hắc im lặng nhìn ra xa, cảm xúc rối loạn trong lòng suốt mấy ngày nay do nàng làm ra thực khiến hắc rất khó chịu. Từ lúc nàng đi cảm xúc trong lòng hắc cũng nguôi ngoai bớt đi hắc. Nhưng hắc vẫn không hiểu được, lòng hắc rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

oOooooooooOo

_Tiểu thư, có người đang ở ngoài cổng đang tìm tiểu thư a- một nha hoàn chạy đến báo cho Khuê Hoa rõ

_Ân...-Khuê Hoa dừng tu luyện để theo chân nha hoàn ra ngoài cổng, vừa nhìn thấy nàng, Khuê Hoa đã nở một nụ cười thật tươi – tỷ tỷ , tỷ đã đến, công nhận điều ước của tỷ thật hiệu nghiệm, mấy ngày nay thật sự không nhìn thấy đám người ở hoàng cung đâu cả. Thương thế của tỷ đã đỡ hơn rồi chứ

_Ân, tỷ tên là Phi Phi, nhưng là bọn họ có thể chậm chân vài tháng nhưng muội sẽ vẫn bị bắt nhập cung- nàng gật gật đầu nói với Khuê Hoa – tỷ muốn đến đây làm nha hoàn của muội để cùng muội nhập cung a

_Như vậy sao được, muội biết nơi đó rất nguy hiểm, làm sao lại kéo tỷ vào cùng được – Khuê Hoa lắc đầu

_Tỷ chính là sợ nơi đó nguy hiểm, nếu có thêm tỷ muội sẽ đỡ buồn, huống chi lại còn có thể giúp đỡ lẫn nhau để chống chọi – nàng mỉm cười

_Nhưng.... – Khuê Hoa đang phân vân thì một bóng người nam nhân trung niên thân mặc quan phục quý xuống trước mặt nàng

_Vị cô nương này, ta biết thân thế của cô nương không tầm thường, ta thân là phụ thân của Hoa nhi, nhưng lại không thể chống lại lệnh vua để bảo vệ hạnh phúc của Hoa nhi, chỉ mong cô nương ở bên cạnh và trợ giúp cho Hoa nhi – Khuê Phục hướng mắt nhìn nàng nói

_Bá phụ xin đứng dậy, Phi Phi ta đến đây cũng là vì chuyện này, bá phụ không nói thì ta sẽ vẫn làm a – nàng đỡ Khuê Phục dậy rồi mỉm cười trả lời- biết đâu sau này Khuê Hoa muội muội may mắn lại có thể trở thành hoàng hậu cũng nên a

_Ta không mong Hoa nhi làm hoàng hậu, ta chỉ mong Hoa nhi sống thật an toàn ở nơi cung cấm đó là được rồi – Khuê Phục lắc đầu cười khổ

_Thật ra ta biết được, đoàn người bọn họ ngày mai sẽ mang sính lễ đến, Hoa nhi.... muội mau đi chuẩn bị đi a, tỷ sẽ sửa soạn một chút, có lẽ ngày mai sẽ phải lập tức lên đường vì bọn họ đã trễ nãi quá nhiều ngày rồi – nàng gọi Khuê Hoa

_Muội biết rồi – Khuê Hoa buồn bã quay về phòng, nàng cùng Khuê Phục bàn bạc một chút về những vấn đề sắp tới, sau đó nàng cũng quay về phòng mà Khuê Hoa vừa chuẩn bị cho nàng để ngủ một giấc cho thỏa thích chuyện này thật sự khiến nàng rất hưng phấn.

_Xuất hiện đi – nàng ở trong phòng cất tiếng

_Bái kiến tam tiểu thư – 5 bóng đen liền xuất hiện trước mặt nàng

_Theo bảo vệ ta cũng tốt, có gì ta nhờ các người cũng dễ dàng, nhưng bản thân các người cũng phải cẩn thận – nàng lạnh lùng ra lệnh

_Chúng thuộc hạ đã biết rõ – năm bóng đen đồng loạt nói rồi theo lệnh nàng mà biến mất. Nàng thông thả chìm trong giấc ngủ .

Đúng như nàng dự đoán, ngay ngày hôm sau, đoàn người trong hoàng cung đã đến, mọi chuyện trong phủ quan huyện cứ tất bật cả lên, nào là thái giám truyền thánh chỉ, rồi các lễ vật nhiều vô số kể do hoàng cung mang đến, nàng cũng nhanh tay chọn vài món mình yêu thích nhét vào trong chiếc vòng. Khuê Hoa nhìn thấy hành động như ăn trộm của nàng liền quá lên cười không thôi

Khuê Hoa được trang điểm thật lộng lẫy, thân mặc một bộ hỷ phục nặng trĩu khiến nàng nhìn thấy mà thâm than vãn, bộ đồ nay so với bộ hỷ phục ở thế giới của nàng trông có vẻ công kênh hơn rất nhiều, chưa kể trên mặt Khuê Hoa bị trang điểm rất đậm, mất hết vẻ đáng yêu thường ngày mất rồi. Nàng cẩn thận đỡ tay Khuê Hoa vào kiệu rồi đi bộ song song với kiệu. Cả đoàn người bắt đầu rời phủ mà đi. Nàng nghe thấy tiếng nấc của Khuê Hoa từ kiệu hoa truyền ra khiến người ta thật thương tâm

Đoàn người sau hai ngày một đêm liền tiến vào rừng lớn, mọi người đều dừng lại nghỉ ngơi và đốt những đống lửa lớn để sưởi ấm, nàng dặn dò 5 thuộc hạ ở lại bảo vệ Khuê Hoa còn nàng thì đi lấy nước suối về cho Khuê Hoa dùng, nhưng vừa trở lại thì nàng đã nhìn thấy một trận ẩu đả xảy ra, Khuê Hoa vẫn an toàn nhưng toán người kia dường như có vẻ là lâm tặc ở nơi này

_Hừ... – nàng đứng cạnh Khuê Hoa, ra lệnh cho thuộc hạ giết sạch đám du thủ du thực này, đám động đến người nàng bảo hộ, thì thật là muốn chết a

_Hình như có người giúp đỡ chúng ta – đám binh lính nhìn nhau rồi đem xác chết vứt ở nơi khác

_Đã khiến nương nương phải sợ hãi rồi – thái giám đứng đầu vội đến hành lễ với Khuê Hoa

_Không sao đâu, mọi người cứ làm việc của mình đi- Khuê Hoa gật gật đầu, còn nàng đem nước suối đi đun cho ấm một chút rồi việc đầu tiên chính là rửa sạch lớp phấn trang điểm trên mặt của Khuê Hoa đi, tiếp đến là đem nước ấm cho Khuê Hoa rửa chân. Đêm hôm đó nàng hoàn toàn không ngủ, chỉ nhắm

mắt ngồi dựa vào kiệu để dưỡng thần, một bên thăm bảo vệ Khuê Hoa đang thiếp đi về một chỗ ở bên trong.

5. Chương 5

oàn người sau gần một tháng đi đường thì cũng đã đến để tiến cung. Cũng không khác lắm so với tưởng tượng của nàng, Hoàng cung nào cũng thế, phải thật to lớn bề thế mới ó thể nói lên sự phồn thịnh hay suy tàn của một quốc gia. Nàng theo chân kiệu hoa đến Lam Tư cung, nơi mà sau này nàng và Khuê Hoa sẽ ở. Nàng cũng không làm phiền Khuê Hoa vào lúc này bởi muội ấy vừa bị các nhũ mẫu bao quanh giáo huấn bao nhiêu là lễ nghi, lại còn phải tiếp tục mặc lên người bộ hỷ phục nặng trĩu đó

Nàng thông thả đi xung quanh Lam Tư cung đánh giá một chút, nơi này cũng khá rộng, cây cối xanh tươi, vậy là có người thường xuyên đến đây chăm sóc chúng, nàng mỉm cười.... có cần thay đổi quang cảnh một chút không nhỉ. Đám cây anh đào trong Lam Tư cung đang mọc lá xanh tốt lại đột nhiên rụng sạch lá rồi nở hoa thật nhiều làm mọi người trong cung thấy được đều kinh hãi mà truyền tai nhau rằng. Hoa đào cũng phải nở rộ để đón chào Hoa phi nương nương đến nơi này a

_Phi tỷ, tỷ ở đâu – Khuê Hoa cất tiếng gọi

_Hoa nhi, muội đang rất lo lắng phải không -nàng bước vào phòng khi chiếc khăn hỷ đã trùm lên đầu Khuê Hoa – muội đừng lo lắng quá, tỷ sẽ luôn ở cạnh muội mà

_Muội biết thế nhưng muội vẫn cứ lo a- Khuê Hoa thở dài

_Nữ nhân vào ngày xuất giá mà lại thở dài, thật không nên chút nào – nàng khẽ cười, lúc này một nhũ mẫu mặc y phục rực rỡ đến đón Khuê Hoa đi, nàng lúc này nghiêng mình về phía cánh cửa rồi thở dài – hỷ lễ của nàng chắc mãi mãi cũng sẽ không diễn ra được, nàng biết bản thân mình sẽ sống trường tồn, như vậy nàng cũng sẽ phải cảm nhận nỗi đau này lâu như thế này, 10 năm ... 100 năm... 1000 năm... hay là mãi mãi

Quay lại với Khuê Hoa, sau khi làm lễ bái đường, nàng được dẫn đến một căn phòng để ngồi chờ hoàng thượng, nàng ngồi chỗ mà cứ thấp thỏm không yên, cho đến khi...:

_Tham kiến hoàng thượng – đám nô tỳ vội cất tiếng

_Các người lui đi – Thiên Vĩ Hoàng gật đầu cho đám nô tỳ lui đi, lòng thầm nhớ đến 2 năm trước khi đang vi hành ở huyện Khê La... thì gặp Khuê Hoa, nàng không xinh đẹp nhưng lại đáng yêu hiếu động, thấp phần thu hút hẳn, hẳn đã phải nhẫn nhịn chờ nàng trưởng thành mới đưa nàng vào cung

_Hơ... cái giọng này quen quen – Khuê Hoa thốt lên

_Hoa nhi, ngay cả đại ca kết nghĩa mà cũng quên hay sao – Vĩ Hoàng mỉm cười, nàng ở bên ngoài cũng mỉm cười, hóa ra Khuê Hoa đột nhiên bị gọi nhập cung là vì lý do này a, vậy cũng tốt, Nàng cũng đỡ phải lo lắng đến việc Hoa nhi sẽ bị hoàng thượng khi dễ. Nhưng xem ra là không cố rồi. Nàng phi thân về Lam Tư cung, nhường lại cảnh xuân hạnh phúc này cho những người đáng được hưởng.

Cũng trong một đêm này, nàng đã đem toàn bộ khung cảnh của Lam Tư cung đi thay đổi, trong Lam Tư Cung xuất hiện thêm rất nhiều gốc đào, lại có một cây đại thụ to lớn mọc lên, cùng một ao sen tuyệt đẹp. Đó chính là khả năng khi nàng tiến đến thập vĩ hồ, khả năng thay đổi thiên nhiên và thời tiết.

_Xuất hiện đi -nàng sau khi làm xong mọi thứ liền quay lên phía mái nhà mà gọi

_Quả là thập vĩ hồ, ngay cả cửu vĩ hồ ta cũng không thoát khỏi tầm kiểm soát của người – Dạ Lang phi thân từ mái nhà xuống đất – bá kiến thiên niên thập vĩ hồ, ta là Dạ Lang... huynh đệ tốt của Hàn Thiên Kỳ

_Nguyên do gì ngươi lại theo dõi ta mà không trực tiếp bước ra nói chuyện – nàng lãnh đạm đánh giá người đứng ở trước mặt mình, ánh mắt của người nàng đang rất tò mò về nàng

_Hắc... nơi này là hoàng cung nha, không phải muốn xuất hiện là xuất hiện đâu – Dạ Lang rành mạch trả lời

_Với năng lực của cửu vĩ hồ, người phải sợ hay sao, ta lại không cho là như vậy- nàng trầm ngâm rồi nói tiếp – nêu đã biết thập vĩ hồ trông như thế nào thì người cũng đã nhìn thấy rồi đó, giờ người có thể đi, ta rất mệt

_Chỉ là hơi thắc mắc, vì sao thân là một thập vĩ hồ cao quý mà lại chịu làm nha hoàn thấp hèn như vậy, khắp Cửu Châu này đâu hiếm chỗ để vui đùa – Dạ Lang tò mò hỏi

_Chuyện của ta không đến phiên người quan tâm – nàng trả lời xong liền đi một mạch vào phòng mà không hề quay đầu lại một lần, khiến Dạ Lang cảm tưởng mình đang gặp một Hàn Thiên Kỳ thứ hai, quả thật cả hai đều có mặt tương đồng về mặt lãnh đạm cũng như vô tâm đến không chịu nổi.

_Người cũng đến đây sao Kỳ – Dạ Lang quay người nhìn thấy hắc đang đứng ngược với ánh trăng, nàng cũng đứng khựng một chút rồi bình tĩnh đi tiếp vào trong, làm sao mà nàng không biết hắc đã đến , nhưng là nàng không dám gặp... không dám giáp mặt hắc dù là một lần

_Tam muội, sao lại không để ý đến ta – hắc lạnh lùng cất tiếng

_Muội nghĩ hai người cũng quá rảnh rồi rồi đi – nàng bình tĩnh lấy hết can đảm quay mặt lại. Khí thể của hắc... cùng ánh trăng phía sau lại có thêm từng cơn gió khẽ lay tóc hắc cũng đủ khiến cho tim nàng đập mạnh – ta không nghĩ Thiên Quốc lại có thể thu hút 2 cửu vĩ hồ ly cao cao tại thượng đến vậy

_Muội quay về Thần Giáo đi, nơi này không thích hợp với muội – hắc nhíu nhíu mày, hắc cảm nhận được Phi Phi trước mặt mình càng ngày càng xa lạ, như là không muốn quen biết hắc nữa

_Không muốn – nàng lắc đầu, nàng không muốn quay về, nàng không muốn nhìn thấy hắc đang ở cùng với nữ nhân khác, nàng lại càng không muốn bản thân mình chỉ mới nhìn thấy hắc mà động tâm, không muốn... tất cả nàng đều không muốn

_Vậy ta ở đây cho đến khi muội chịu quay về- hắc thông thả trả lời

_Huỳnh... – nàng vừa tức giận vừa đau khổ , định đến đây rồi đem cả Ngọc Khốc đến để làm trò cho nàng xem hay sao, khí huyết trong cơ thể nàng mỗi lúc một nhộn nhạo, ức chế mà phun thêm một búng máu, nàng loạng choạng lụi về sau vài bước

_Người không sao chứ – ngay cả Dạ Lang thấy nàng như vậy cũng không khỏi e sợ, bởi hồ ly không phải muốn xuất máu là xuất máu, lượng máu trong hồ ly như bọn họ rất ít, cần rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục một lượng máu nhất định. Tuy thập vĩ hồ như nàng không chết được nhưng có thể suy yếu mà bị người khác làm hại.

_Không sao – nàng lấy hồi huyết đan được uống vào xong thở dài, trong khoảnh khắc đó hắc dường như thấy đôi mắt nàng đã ẩn ẩn nước

_Hay muội để ý nam nhân nào trong hoàng cung này – hắc tò mò hỏi, lòng sẽ tìm cho nàng một nam nhân tốt nhưng lại có chút khó chịu dâng lên trong lòng

_Bớt đoán mò đi, muội ở đây là để bảo vệ Khuê Hoa- nàng thông thả trả lời, nguyên nhân sâu xa hơn là muốn tránh mặt hắc

_nếu là để bảo vệ Khuê Hoa, ta có thể sai người đến thay muội bảo vệ Khuê Hoa thật tốt – hắc trả lời nàng, giờ hắc không dám ép nàng, chỉ sợ nàng kích động như vậy thì...

_Không cần, muội tự làm , hai người giờ hãy rời khỏi đây giùm muội – nàng quay mặt đi tiếp vào trong. Sáng hôm sau thức giấc, nàng đứng ngoài hoa viên mỉm cười suy nghĩ, có lẽ hoàng thượng chưa thể dễ dàng tha cho Khuê Hoa như thế.

_Phi tỷ – nhưng dự đoán của nàng đã lầm , Khuê Hoa đang hướng về phía nàng với giọng bức tức không thôi

_Chuyện gì thế Hoa nhi – nàng ngạc nhiên nhìn Khuê Hoa

_Cái tên hoàng thượng bắt muội vào cung lại là đại ca kết nghĩa của muội, hẳn thật quá đáng... dám bắt muội vào trong cung, hôm qua muội với hắn cãi nhau một trận xong muội đuổi hắn ra khỏi phòng rồi.

_Khúc... – nàng không nhin được mà bật tiếng cười ha hả, muội muội đáng yêu của nàng dám đuổi hoàng thượng ra khỏi phòng hoa chúc, chuyện này thật hiếm có nha

_Phi tử, có gì mà đáng cười kia chứ – Khuê Hoa vùng vằng – muội đói muốn chết rồi đây nè

_Ân... tử đi chuẩn bị bữa sáng uội – nàng gật gật đầu, chân bước đến ngự thiện phòng đem đồ ăn về cho Khuê Hoa, nhưng vừa nhận được thức ăn thì nàng đã nhú mày, thần y như nàng đều dễ dàng trong này có độc, thăm quan sát đám người nấu ăn, rõ ràng có những ánh mắt chăm chú hướng ánh mắt về mâm thức ăn nàng đang bưng, có nghĩa bọn họ đều biết trong đó có gì nhưng nàng không để tâm mà bưng thức ăn về Lam Tư Cung.

_Oa... có thể ăn được rồi – Khuê Hoa vội cầm lấy đĩa

_Trước khi ăn, uống cái này – nàng đưa một viên cao cấp trung hòa độc được cho Khuê Hoa, Khuê Hoa dù không biết nhưng vẫn làm theo rồi mới bắt đầu dùng bữa. Đang dùng bữa thì giọng thái giám lạnh lạnh phát ra, báo cho hai người biết là hoàng thượng đang đến đây. Sau khi hai nàng làm lễ xong, nàng liền ra lệnh cho Khuê Hoa tránh mặt.

_Người... có vẻ không phải người tầm thường – Vĩ Hoàng cẩn thận đánh giá nàng

_Hừ... bản thân đi hạ độc muội muội kết nghĩa của mình, cảm giác rất sướng khoái sao – nàng quay lại nhìn Vĩ Hoàng

_Một chút trừng phạt nhỏ uội ấy mà thôi – Vĩ Hoàng trả lời – hoàng đế như ta cũng phải có tôn nghiêm cho riêng mình, lúc trước ở ngoài, muội ấy có thể đối xử với ta như thế nào cũng được, nhưng khi đã ở đây... thì mọi chuyện sẽ khác

_Hừ... một chút trừng phạt nhỏ của người là đem đệ bát kì độc lẳng phát uội ấy để muội ấy chết không toàn mạng sao – nàng lạnh lùng nhìn Vĩ Hoàng

_Lẳng phát... ta uội ấy là một ít mắt mèo gây ngứa thôi mà – Vĩ Hoàng ngạc nhiên đồng thời cũng rất tức giận

_Haha, khá khen cho người, tôn nghiêm của người lớn đến nỗi có người ra tay sau lưng mà lại không hề hay biết – nàng cất tiếng cười nhạo Vĩ Hoàng – nếu hôm nay ta không phát hiện, không phải Khuê Hoa vừa thành thân tròn 1 ngày đã phải từ biệt trần gian này.

_Nhưng người rốt cuộc là ai – Vĩ Hoàng trầm ngâm nhìn nàng

_Việc của ta là bảo vệ Khuê Hoa, người không cần biết ta là ai, nếu còn có chuyện này xảy ra, ta không nghĩ cái hoàng cung của người còn nguyên vẹn hay không, hay tất cả đều phải chết – nàng lạnh lùng nói

_Ta đã hiểu ý của người, có người bảo vệ Khuê Hoa cũng tốt, ta cũng đỡ lo lắng phần nào – Vĩ Hoàng gật gật đầu – chuyện này ta sẽ cho người điều tra và cho người một câu trả lời hợp lý

_Không cần – nàng lắc đầu, thái giám vội chạy đến báo cho Vĩ Hoàng biết Hoàng phi không hiểu vì sao đột nhiên nổi cơn điên đang cấu xé bản thân nhưng gương mặt vẫn hiện lên nụ cười thỏa mãn

_Người lui xuống trước đi – Vĩ Hoàng cho thái giám lui rồi lại nhìn nàng – ta muốn người giúp một chuyện, với khả năng của người, ta tin người làm được

_nói trước xem đã – nàng trả lời

_Giúp ta triệt tiêu toàn bộ hậu cung, bằng cách nào đó ta không thú thêm phi tần, ta chỉ muốn Khuê Hoa là hoàng hậu cũng là nữ nhân duy nhất của ta – Vĩ Hoàng thông thả nói ra khiến nàng lại xem trọng Vĩ Hoàng thêm vài phần. Nghĩ xem trên thế gian này, có được bao nhiêu nam nhân chỉ muốn có một vợ, huống chi người đứng trước mặt nàng lại là hoàng đế, luôn luôn san sẻ tình yêu cho hậu cung 3000 mỹ nhân. Giờ lại vì Khuê Hoa mà muốn phế bỏ toàn bộ hậu cung.

__chuyện này rất thú vị, ta đồng ý giúp ngươi- nàng gật gật đầu, Khuê Hoa lúc này cũng tò mò chạy ra xem thử hai người đang nói chuyện gì, liền bị Vĩ Hoàng túm lại xử tội. Đem chính cung Lam Tư làm nơi động phòng của hai người. Nàng chỉ còn biết lắc đầu khẽ cười, lòng thầm suy tính nhiều thứ, để xem... nàng sẽ tiêu diệt đám người trong hậu cung này như thế nào đây.- điều tra cho ta biết trong hậu cung hiện tại có những nữ nhân nào có quyền hành lớn nhất

__Tuần mệnh – có lời đáp lại, nhưng không có bất kì một thân ảnh nào khác xuất hiện. Nàng thông thả đến ngự hoa viên đi dạo một chút, nơi này có rất nhiều loại hoa lạ nhưng cũng rất đẹp khiến nàng thích thú ngắm nhìn

__Cung nữ như người sao lại có thể và đây – một âm thanh trầm ấm phát ra sau lưng nàng khiến nàng giật mình, xem ra nàng đã lơ đãng cảnh giác rồi

__Còn ngươi là ai- nàng quay lại đáp lễ

__Haha, ngươi không biết ta – Thiên Vĩ Túc cười thú vị nhìn nàng

__Ngươi không biết ta, vì sao ta phải biết ngươi – nàng lơ đãng trả lời

__Vô lễ, dám nói chuyện như vậy với Tứ Vương gia – một tên thái giám đi cùng Vĩ Túc chỉ vào mặt nàng – mau quỳ xuống nhận tội

__Một lũ rác rưởi, nịnh hót đúng là biệt tài của các ngươi, y hệt một con chó vẫy đuôi quần quýt lấy chủ – nàng khinh thường hừ một tiếng nhìn tên thái giám này- nêu ngươi không không bỏ cánh tay đó xuống ta nghĩ nó sẽ không còn nguyên vẹn đâu

__Hừ, một cung nữ tầm thường như ngươi mà dám lên mặt dạy đời ta sao – tên thái giám đó vẫn chỉ vào mặt nàng, nhưng ngay sau đó cánh tay đã hoàn toàn rời chủ mà rơi xuống mặt đất, máu từ tay phun ra khắp nơi nhưng nàng vẫn không để máu rơi vào trướng mình. Vĩ Túc điểm huyết giúp mau ngừng chảy rồi nhìn nàng, ánh mắt ẩn ẩn có chút lạ

__Ngươi ở đâu đến – Vĩ Túc tiếp tục hỏi, nhưng nàng chính là khinh thường không thèm trả lời rồi phi thân bỏ đi.

6. Chương 6

Buổi trưa ngày hôm sau nàng mới tỉnh dậy thì hần đã không còn ở nơi này, nàng nhìn xung quanh thì dấu vết tối hôm qua đã hoàn toàn biến mất, căn phòng này cũng y như cũ không có gì thay đổi, nhưng những ẩn kí trên cơ thể giúp nàng biết được mọi chuyện hôm qua không phải là mơ. Ánh mắt nàng càng lúc càng trở lên vô hồn nhưng đôi môi vẫn cười, một nụ cười mà ai nhìn vào cũng có thể nhận ra nụ cười ấy thực đau đớn và thể thâm biết bao.

Hần đã đi, không nói với nàng một câu hay để lại bất kì lời nhắn nào, haha.... Phi Phi ơi là Phi Phi... ngươi là ai chứ, dù ngươi có là thập vĩ hồ đi chăng nữa thì ngươi cũng không phải là người huynh ấy yêu thương. Khắc xuân ngàn vàng gì chứ, đều là do tác dụng của dược mà ra, Phi Phi ơi... ngươi đừng ngu ngốc như thế, đừng mù quáng như thế nữa, nàng đau đớn ôm lấy ngực mình nhưng nàng không khóc, nàng quyết không vì hần mà khóc thêm một lần nào nữa. Thay y phục và uống đan dược trị dương, các dấu vết trên cơ thể của nàng đều đã tan biến nhanh chóng, nàng thông thả bước ra ngoài.

__Phi tỷ, cả ngày hôm qua tỷ đi đâu thế, muội tìm tỉ mãi mà chẳng thấy đâu – Khuê Hoa chạy tới ôm chầm lấy nàng

__Hoa nhi. chuyện gì thế – nàng nhìn bộ dạng hốt ha hốt hải thì thầm đoán đám nữ nhân trong hậu cung lại bắt đầu giở trò rồi

_Vân Phi nương nương mời muội đến dự buổi thi đấu kiếm khí dành riêng cho nữ nhân trong hậu cung, muội không biết cách nào từ chối nên đành phải nhận lời, hai ngày nữa là đến hẹn rồi – Khuê Hoa thở dài – thực ra muội sợ mình lỡ tay đã thương đến nàng ta mà thôi

_Hoa nhi, yên tâm đi, hôm đó muội cứ vờ bị bệnh, tỷ sẽ uội một thứ đan dược để muội dùng, còn bất quá nữa mà nàng ta còn cứ ép, tỷ sẽ thay mặt muội ra thi đấu – nàng mỉm cười nói kế hoạch với Khuê Hoa nhưng trong lòng lại thầm tính toán một kế hoạch khác. Muốn nhân dịp này mà đường đường chính chính giết chết Khuê Hoa hay sao, không có cơ hội đâu

_Hôm qua không có tỷ, đại ca bắt nạt muội – Khuê Hoa hếch hếch mũi mách lỏm với nàng

_À.... tỷ chỉ là biết, hình như muội cũng rất thích trò bắt nạt này – nàng búng mũi Khuê Hoa một cái

_Muội không có – Khuê Hoa đỏ mặt hết lớn về phía nàng

_Hi... muội đúng là đáng yêu, tên Vĩ Hoàng này xem ra có mắt nhìn người đấy chứ – nàng bẹo má Khuê Hoa rồi từ trong vòng lấy ra ba xâu kẹo hồ lô ra dụ khị Khuê Hoa, khiến Khuê Hoa cứ lơ đãng đi theo nàng

_Hai tỷ muội đang vui đùa gì thế – Vĩ Hoàng từ ngoài cửa bước vào đã nghe tiếng hồ nháo của Khuê Hoa liền vui vẻ bước lại để xem thử

_Hứ, không nói với huynh – Khuê Hoa bĩu môi rồi núp ở đằng sau nàng

_Của muội, hai người nói chuyện đi – nàng trao kẹo hồ lô cho Khuê Hoa rồi bước ra ngoài, nơi này cần để tình yêu chấp cánh, nàng ở lại ngăn đường tư tình của bọn họ thì không tốt một chút nào cả. Lại thông thả đứng giữa vườn đào, thương thế nàng cũng đã hồi phục nhiều sau khi đột phá, mà nàng thì không cần tu luyện nữa rồi. Có lẽ sau khi giúp Vĩ Hoàng và Khuê Hoa, nàng cũng rời đi thôi, nơi này quả là một cái lồng bằng vàng mà ai cũng muốn chui vào rồi hối hận cả đời.

_Tam tiểu thư- Bạch Dạ đột nhiên xuất hiện

_Có chuyện gì – nàng vẫn không quay lưng lại

_Uống rượu với ta, ngoài Kỳ ra, chỉ có nàng mới có tư cách uống cùng ta – Bạch Dạ đau khổ, phải... là đang đau khổ, không biết vì lý do gì dù đã hạ dược mà hần vẫn không có được Kỳ, lại để Kỳ chạy thoát. Chưa nói đến chuyện Kỳ đã trục xuất hần khỏi Thần Giáo và không thèm nghe lời giải thích của hần .

_Hảo – nàng gạt đầu, uống rượu... chuyện này đã lâu rồi nàng chưa làm, uống rượu giải sầu, thật đúng tình cảnh hiện tại của nàng. Cả hai nhìn nhau một lúc rồi đồng loạt ngồi xuống chiếc bàn đã được đặt sẵn trong vườn đào. Bạch Dạ hất một vỏ rượu thật to để lên bàn.

_Nàng bề ngoài lạnh lùng nhưng thật sáng khoái – Bạch Dạ cười – nếu ta gặp nàng trước Kỳ, có lẽ ta đã yêu nàng rồi cũng nên

_Người yêu nhị ca ta ? – nàng hơi ngạc nhiên

_Đừng nói nữa, Kỳ đã không thèm nhìn mặt ta nữa rồi, vì bản thân ta đã phạm một lỗi rất lớn- Bạch Dạ uống cạn một chén lớn, nàng trầm ngâm, không lẽ hôm qua người hạ dược hần lại là Bạch Dạ

_Người dường như chỉ tin tưởng tộc cửu vĩ hồ- nàng tìm cách lảng tránh vấn đề của hần, nàng thầm đồng cảm với Bạch Dạ, nàng và Bạch Dạ đều yêu một nam nhân nhưng không bao giờ được đáp lại.

_Phải, bởi vì chính đám ngoại tộc đã lừa dối , đặt bẫy giết gần hết tộc cửu vĩ hồ bởi bọn họ sợ rằng một ngày tộc cửu vĩ hồ sẽ làm bá chủ ở Cửu Châu này – Bạch Dạ nhớ lại quá khứ u tối 700 năm trước, chuyện đã lâu mà sao cứ tưởng chừng như chuyện chỉ mới xảy ra hôm qua. Lúc đó hần chỉ là một cửu vĩ hồ ly 10 tuổi, có phụ thân có mẫu thân sống hạnh phúc với mọi người trong gia tộc. Nhưng chính là cái kẻ nhân loại được xem là bằng hữu tốt của tộc trưởng lại là người xây dựng kế hoạch triệt tiêu toàn bộ gia tộc cửu vĩ hồ.

_Ăn – nàng gạt gạt đầu

_Nghe nói vũ khí của nàng lại là một cây quạt – Bạch Dạ tò mò

_Thật ra nó là kiếm, nhưng ta lại dùng năng lực để thay đổi hình dạng của nó, đó là dị năng đặc biệt của ta, ví dụ như – nàng cầm chung rượu trên tay, trong chốc lát nó lại biến thành một nghiêng mực – nó không phải ảo giác, nó hoàn toàn là nghiêng mực

_Ta thì có dị năng đọc ý nghĩ của người khác, nhưng Kỳ cùng nàng chính là ngoại lệ, ta không đọc được ý nghĩ của hai người – Bạch Dạ cười hắc hắc, nàng nghiêng nghiêng đầu nhìn, không phải chứ, chỉ mới uống một chút mà đã say rồi sao, Bạch Dạ tiếp tục nói – như có một nữ nhân ngoài bức tường này đang có ý tưởng muốn giết chết muội muội đáng yêu mà nàng đang bảo hộ

_Nói tiếp đi – nàng gật gù nhìn Bạch Dạ

_À... là đem cây trâm quý giá mà thái hậu yêu thích , ném vào đây.... rồi thì khúc sau thì nàng cũng biết rồi đây – Bạch Dạ bĩu môi – nàng thật không tốt, ta đã xuất rượu, nàng cũng xuất chút món nhắm rượu chứ a

_Ân...- nàng gật gật đầu sai người mang thức ăn đến. Cả hai uống đến đêm thì Bạch Dạ mới cáo từ nàng mà rời đi, còn nàng ngồi yên một chỗ mong chờ chuyện vui đến. Đúng giờ tỵ (từ 1 giờ > 3 giờ sáng) một bóng đen xuất hiện trên nóc nhà cung Lam Tư, nàng mỉm cười đi theo đằng sau bóng đen ấy.

_Ai... – bóng đen sợ hãi quay lại nhìn nàng - người là ai

_Ai da... bị người phát hiện ra rồi – nàng vung quạt chém đứt khăn che mặt của hắc y nhân, để lộ ra một gương mặt mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nàng bắt trói nàng ta đứng giữa sân chờ người.

_Bắt được rồi sao – Vĩ Hoàng vừa chờ Khuê Hoa ngủ say liền bước ra gặp nàng, người đứng trước mặt bị trói chính là Trần quý nhân, con gái của Trần thừa tướng.

_Hoàng thượng, xin cứu thần thiếp, nàng ta là thích khách có ý xấu...- Trần quý nhân vừa nhìn thấy Vĩ Hoàng vội lên tiếng cầu cứu nhưng Vĩ Hoàng chỉ liếc mắt một cái rồi nhìn sang nàng

_Định một vở diễn cũ hay thay đổi một chút – Vĩ Hoàng luôn chán ghét đám nữ nhân trong chốn hậu cung, kẻ nào cũng điêu ngoa xảo trá, không thành thiện đáng yêu như Khuê Hoa của hắn

_Người có biết hai chữ nhảm chán đối với ta rất quan trọng hay không – nàng hừ lạnh nhìn Vĩ Hoàng , còn Trần quý nhân thì không thốt nên lời, nữ nhân này là ai mà có thể nói chuyện ngang hàng với hoàng thượng như thế.

_Vậy theo ngươi thì lần này nên giết như thế nào đây- Vĩ Hoàng thú vị nhìn nàng, cũng chính chuyện này mà hắn không muốn Khuê Hoa nhìn thấy, chỉ lo nàng ấy sợ hãi quá mà thôi

_Đệ thấy nên cho nàng ta chết vì ăn quá nhiều thì sao – Vĩ Túc xuất hiện mỉm cười nhìn hai người

_Ta lại tưởng đệ sẽ ở trên tán cây đó cho tới sáng – Vĩ Hoàng khẽ lắc đầu nhìn Vĩ Túc

_Sai người mang thật nhiều thức ăn đến cho Trần quý nhân, nàng ấy bỗng dưng cảm thấy rất đói – nàng gật gật đầu, tay xuất đan dược nhét vào miệng của Trần quý nhân

_tiện nhân, ngươi cho ta uống gì – Trần quý nhân rất muốn ới trở ra nhưng lại không làm được

_Chỉ là thuốc chống biếng ăn – nàng nói xong liền quay vào trong luôn, để mặc cho hai nam nhân này ở ngoài muốn xử lý sao thì xử lý, nàng không quan tâm

_Huynh có thấy nàng ta rất bí ẩn hay không- Vĩ Túc nhìn Vĩ Hoàng hỏi

_Đương nhiên là có, nhưng tò mò là một tật không tốt, bởi ta cảm nhận... nàng ấy cường đại hơn chúng ta suy nghĩ nhiều, nếu nàng ấy chịu phò tá Thiên Quốc, ta tin chúng ta có thể thống trị toàn Cửu Châu- Vĩ Hoàng gật gật đầu

_Chỉ tiếc là chúng ta không biết rõ tâm ý của nàng ấy như thế nào – Vĩ Túc dõi theo đến khi nàng đóng cửa phòng thì mới thu hồi ánh mắt trở về, nhưng cũng đủ lâu để Vĩ Hoàng phát hiện ra rằng hoàng đệ của mình đang có vấn đề

_Đệ rốt cuộc có ý mời nàng ấy về để làm chuyện công hay chuyện tư đây – Vĩ Hoàng ha hả cười túm lấy Trần quý nhân quăng vào một căn phòng, sau lại cho người mang thức ăn tới. Trần quý nhân vừa nhìn thấy

thức ăn thì chạy vô tới ăn tới tấp không ngừng nghỉ khiến Vĩ Hoàng cùng Vĩ Túc nhìn thấy cảnh này đều không khỏi tò mò, không biết đan dược nàng đưa rốt cuộc có những gì bên trong

_Nàng ấy sao... đều là tư – Vĩ Hoàng cũng không ngại ngần mà nói thẳng chẳng chút giấu diếm. Cả hai cùng rời khỏi căn phòng bởi cảnh tượng thô bỉ trước mắt khiến cả hai đều rất khó chịu. Đến buổi thi đấu kiếm khí, nàng đưa cho Khuê Hoa một viên thuốc nói Khuê Hoa uống vào. Nàng một thân vận bạch y chứ không thêm mặc đồ cung nữ nữa, vì một số chuyện xảy ra, nàng luôn muốn rời khỏi đây thật sớm.

_Tới đủ cả chưa – nàng đứng một bên hỏi Vĩ Hoàng, Vĩ Hoàng cũng thâm gật gật đầu, tối trước ngày thi đấu, nàng đã đến bàn kế hoạch với Vĩ Hoàng. Thật ra đan dược nàng đưa cho Khuê Hoa không phải được gây sốt mà là được gây mê. Khuê Hoa ngồi một bên một lúc đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, đương nhiên xung quanh có 5 hắc y nhân đang đứng bảo vệ.

_Dừng – Vĩ Hoàng khoác tay ra lệnh cho hai nữ nhân đang thi đấu ở trên đài – trể hôm nay đến đây, muốn có chuyện nói với các chư vị khanh gia cùng các phi tần trong hậu cung

_Hoàng thượng cứ nói – mọi người râm ran đáp trả Vĩ Hoàng

_Ta hôm nay, muốn phế truất toàn bộ hậu cung, chỉ thú nhận Hoa phi nương nương làm hoàng hậu, các nàng đều phải rời khỏi hậu cung, ai không đồng ý cứ lên tiếng – Vĩ Hoàng nói dứt khoát

_Hoàng thượng, chuyện này là không thể – các vị quan gia đều nhao nhao phản bác, đám nữ nhân trong hậu cung chia ra làm 2, một là mừng rỡ vì được quay về nhà, không phải phí phạm tuổi xuân ở nơi này, còn 1 bên lại tham hư danh vinh hoa phú quý. Cứ như vậy Vĩ Hoàng đều cho những nữ nhân kia quay về nhà, chỉ còn lại đám nữ nhân phản bác.

_Những nữ nhân nào có thể đánh bại ta, đều được ở lại – nàng bước từng bước lên lôi đài – các vị quan gia nào phản đối thì cũng cứ lên đây, nàng thông thả đứng đó, tay lần đầu tiên xuất ra vũ khí là một thanh bạch kiếm với hàn khí bao quanh, hình dạng thật sự của vũ khí.

_Hừ... đúng không tự lượng sức – mọi người đều nhìn nàng khinh thường – chỉ là một cung nữ của Khuê Hoa mà đòi lên mặt sao

_Ta không rời nơi này – Hương phi nương nương vừa xuất kiếm nhảy lên lôi đài thì một dòng máu đỏ tươi từ cổ nàng ta phun ra, bởi lẽ đầu đã hoàn toàn bị chặt đứt

_Aaaaaaaa- tiếng hét hoảng của đám nữ nhân ở dưới vang lên, mọi người đều không thấy được nàng vừa ra tay như thế nào, sát khí nàng tỏa ra nồng đậm, khiến ai cũng bất giác lui lại vài bước

_Người ta bảo hộ, các ngươi muốn chống đối sao – nàng chìa kiếm về đám nữ nhân ngu ngốc, chưa đợi đám nữ nhân đó bước lên đài, nàng liền một tay giết sạch, nàng vốn không muốn giết người... nhưng vì những người thân nàng yêu quý thì nàng có thể làm tất cả, một góc đều thấm đẫm máu tanh của đám nữ nhân này, nàng lấy một loại bột rắc lên thi thể, tất cả trong phút chốc đều bốc hơi – còn ai muốn phản đối ý định này của hoàng thượng

_..... – một chuỗi im lặng diễn ra, đám quan lại vừa đau đớn vì mất con gái, vừa tiếc nuối vì nếu đồng ý, tương lai bọn họ sắp tới cũng sẽ không dễ trở cao nữa

_Hừm.... – vừa lúc nàng giải quyết xong thì Khuê Hoa tỉnh dậy- Phi tỷ, các nương nương khác đâu cả rồi

_^^, bọn họ đều muốn quay về nhà cả rồi, không muốn đại ca của muội làm phu quân của bọn họ nữa- nàng nở nụ cười, sát khí biến mất không một chút dấu tích- có một bí mật tỷ muốn nói với muội a

_Phi tỷ, chuyện gì a – Khuê Hoa nghiêng đầu một bên, sau liền há hốc mồm, bởi nàng đã hóa thân về chính mình, một gương mặt xinh đẹp kiều mỵ động lòng người xuất hiện, đôi tai màu đen cùng 10 cái đuôi dài đen tuyền xuất hiện – tỷ là....

_....- mọi người xung quanh nơi này đều sửng sốt, thập vĩ hồ trong truyền thuyết, là thần trong thần đã thực sự hiện diện

_Ta... thập vĩ hồ..., hiện tại sẽ bảo hộ hoàng hậu Khuê Hoa của Thiên Quốc, chỉ cần ai động đến muội ấy tức đã động đến ta, mỗi năm đúng ngày này ta sẽ đến Thiên Quốc – nàng phất tay, trên trán Khuê Hoa

liền xuất hiện một ấn ký giống trên trán nàng- chính vì vậy... Thiên Quốc các người sẽ càng ngày càng thịnh vượng, nếu Hoàng hậu Khuê Hoa có xảy ra chuyện gì, toàn bộ Thiên Quốc sẽ chìm vào bể khổ.

Nàng vừa tuyên bố, một đàn bướm đầy đủ màu sắc bay tới bám lấy Khuê Hoa cùng Vĩ Hoàng, tất cả hoa xung quanh đều nở rộ, đám người trước mặt đều không tự chủ được mà quỳ phục trước mặt nàng

_Tuân mệnh...- Vĩ Hoàng mỉm cười hạnh phúc, kéo Khuê Hoa ôm vào lòng, đám quan lại liền bắt chước Vĩ Hoàng mà đồng thanh hô Tuân Mệnh, thần đã ra mặt, bọn họ đương nhiên sẽ tuân phục vô điều kiện.

_Không muốn – Khuê Hoa bỗng cất tiếng khiến mọi người giật mình, dám phản kháng thập vĩ hồ chắc chỉ có Khuê Hoa hoàng hậu mà thôi, Khuê Hoa rời khỏi vòng tay Vĩ Hoàng chạy đến trước mặt nàng – muội không cho tỷ đi

_^^, ta sẽ còn đến thăm muội – nàng mỉm cười xoa đầu Khuê Hoa- giờ đã là mẫu nghi thiên hạ, cũng phải ra dáng một chút chút, muội cũng biết Vĩ Hoàng yêu thương muội đến mức nào mà

_Nhưng mà muội không muốn tỷ đi – Khuê Hoa rơm rớm nước mắt, nàng cũng chỉ khẽ lắc đầu rồi quay ra nói tiếp – đây là lễ vật ta tặng muội khi muội đăng cơ làm hoàng hậu – nàng đưa cho tên thái giám trước mắt một tờ giấy khiến tên thái giám này mừng rỡ đến phát khóc, 5 hắc y nhân cũng vội đem hàng ngàn lễ vật bước vào trước sân. Tên thái giám liệt kê hàng loạt các loại đan dược quý giá, các dược liệu quý cùng hàng ngàn loại châu báu quý giá có giá trị liên thành.

_A... – Vĩ Túc lúc này mới thốt lên một tiếng, nàng trước mặt hẳn là thần, hẳn làm sao mới có thể xứng đáng với nàng đây, một người một thần... khoảng cách thật sự quá lớn. 5 hắc y nhân cũng thật sự bất ngờ trước thân phận của nàng, không ngờ tam tiểu thư lại còn cường đại hơn cả giáo chủ. Lúc này Khuê Phúc là cha của Khuê Hoa cũng đã đến, phụ tử ôm chầm lấy nhau hạnh phúc không tả xiết

_Bá phụ, con không dối gạt người chứ – nàng quay lại nhìn Khuê Phúc

_Đa tạ ngài đã chiếu cố cho Hoa nhi, xin hãy nhận của ta một lạy thay cho lời cảm ơn cùng lòng kính ngưỡng, Khuê Hoa thật may mắn khi quen biết được ngài – Khuê Phúc định quỳ xuống thì nàng đã cản lại

_Bọn hắn thì được, còn Khuê bá người không cần làm vậy – nàng mỉm cười – đến lúc con cũng phải đi, ngày này năm sau con sẽ đến thăm bá phụ cùng Hoa nhi, hai người giờ nên tâm sự với nhau một chút

Nàng nhẹ nhàng biến mất khỏi tầm mắt mọi người khiến tất cả thật lâu mới hoàn hồn trở lại, cứ tưởng là mơ, nhưng lễ vật trước mặt là thật, dấu ấn trên trán của Khuê Hoa cũng là thật. Lời đồn đại về nàng bắt đầu truyền tụng khắp nơi, các quốc gia khác đều cử sứ thần đến làm thân với Thiên Quốc, mà đúng ngày Khuê Hoa hoàng hậu đăng cơ, một hiện tượng kỳ thú diễn ra, bầu trời Thiên Quốc ba ngày đều rơi xuống cánh hoa đào, loài hoa mà Khuê Hoa thích nhất. Các đồng lúa dường như héo khô vì thiếu nước lại xanh tươi mơn mớn, từng cơn mưa mát lạnh đổ xuống khắp Thiên Quốc. Người dân kinh khỉ bởi phép màu thật sự đã xuất hiện, Khuê Hoa hoàng hậu ngày càng được tôn vinh và được yêu quý, cuộc sống trong một năm của Thiên Quốc đều rất ấm no hạnh phúc.

7. Chương 7

Nàng hiện tại đã quay trở về Thần Giáo, suốt mấy ngày nay nàng phát hiện hẳn cũng không có mặt ở Thần Giáo, lòng thầm thở dài, có phải là nàng sẽ vì chuyện này mà làm khó hẳn đâu mà lại trốn nàng. Nàng chỉ là muốn nói cùng với hắn một tiếng rồi rời đi thôi mà

_Tam tiểu thư – đám người trong Thần Giáo giờ cũng biết nàng là thập vĩ hồ nàng càng lúc càng kính trọng nàng, lúc nào gặp nàng cũng lễ phép hành lễ

_Ấn...- nàng lơ đãng đáp lại, lòng thầm vạch một kế hoạch ngao du thiên hạ sau khi nàng rời khỏi nơi này

_Tam tiểu thư, giáo chủ vừa sai thuộc hạ giao bức thư này cho người – một bóng đen quỳ xuống sau lưng nàng, hai tay nâng cao bức thư mà hắn gửi cho nàng, nàng chậm chậm cầm lấy rồi mở bức thư ra xem thử.

Nội dung vẫn vụn vụn 1 dòng, vẫn dòng chữ quen thuộc khi nàng nhận nhiệm vụ :” Gọi song lão về làm hỷ lễ”. Nàng vo chặt tờ giấy, hỷ lễ... quả thật lấy nàng vì đã ân ái cùng nàng, nàng tức giận... nàng như thế nào bây giờ bị xem thường đến vậy, muốn lấy nàng là lấy mà không thêm hỏi thăm ý kiến của nàng. Yêu sao... nàng yêu hẳn nhưng cũng không bao giờ tự đánh mất lòng tự trọng của bản thân

_Lấy giấy mực cho ta – nàng nhàn tản sai người, nét chữ mỏng manh của nữ tử nhưng vẫn thật cứng cáp điêu luyện, thư nàng gửi cũng chỉ vụn vụn vài chữ :”Không cần, mau trở về” – đưa cho nhị ca giùm ta

_Vâng – bóng đen tuân mệnh cầm thư rời đi

_Phi Phi – một âm thanh lạnh lẽo sau lưng nàng phát ra, sau khi uống rượu trở về, Dạ Lang nghe được một thông tin động trời, chính là Kỳ muốn lấy vợ, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, người mà Kỳ không cưới là Ngọc Khốc mà lại là Phi Phi

_Ta biết người sẽ tìm ta – nàng thở dài quay lại nhìn Dạ Lang, nàng biết tâm trạng hiện tại của Dạ Lang có bao nhiêu là hụt hẫng

_Chỉ vì nàng là thập vĩ hồ hay sao – Dạ Lang tức giận không thể tả, tam muội của Kỳ, Dạ Lang có từng nghe Ngọc Khốc nhắc đến, nhưng chưa bao giờ nghe Kỳ đá động tới, huống chi là Kỳ có tình cảm với Ngọc Khốc chứ không phải nàng, vì lý do gì sau chuyến đi về gặp song lão, mọi sự kiện đều thay đổi đột ngột.

_Thập vĩ hồ ...- nàng nhờ Dạ Lang lại nghĩ đến một chuyện, bản thân nàng là thập vĩ hồ, người người tham muốn có được nàng để chinh phục toàn thiên hạ, nàng không nghĩ tới hẳn trước đây vốn là người có tham vọng rất lớn , lần này muốn lấy nàng không phải vì thương hại ... mà là đã có tính toán cả rồi sao

_Có lẽ là vậy – nàng nhún nhún mày – ta không bao giờ làm theo chuyện người khác sắp đặt, Bạch Dạ , người yên tâm đi

_Ý người là sao – Dạ Lang ngẩng người khó hiểu

_Ta cũng vừa biết tin này , người có biết là ta không thích chuyện này không, ta hoàn toàn không ngờ tới – nàng quay lưng mặt đối mặt với Dạ Lang – hy vọng người đừng hiểu lầm ta, người tìm đại tỷ giúp ta có được hay không

_Tỷ đây, muội và nhị đệ lấy nhau có gì không tốt – Ngọc Khốc mỉm cười tự tin bước ra

_Muội đang tính nói chuyện này với tỷ, muội nghĩ nếu hỷ sự vẫn phải tiến hành, cuội cam đoan người cùng nhị ca báai đường hoặc là tỷ hoặc là Dạ Lang

_Ta chưa muốn Kỳ cảm ghét ta , nếu Kỳ muốn giữ nàng để có được mục đích, ta sẽ hoàn toàn ủng hộ Kỳ , vì ta biết rằng Kỳ thật sự không yêu người thật lòng – Dạ Lang lắc lắc đầu, thậm không đồng ý kế hoạch này của nàng

_Câm cái miệng thú vị của người lại, ai nói nhị đệ không yêu tam muội chứ – Ngọc Khốc quát Dạ Lang, cút khỏi đây, người đã bị trục xuất khỏi Thần Giáo, đừng có mặt dày mà vác bản mặt của người đến đây

_Ngọc Khốc, không ngờ sau một lần chết đi sống lại, gan người càng ngày càng lớn – Dạ Lang tối mặt nhìn Ngọc Khốc, tay bắt đầu phát chiêu nhưng nàng đã vội chặn lại được cơn tấn công của Dạ Lang

_Không được làm vậy – nàng lạnh lùng phất tay đẩy Dạ Lang lui lại, Dạ Lang nhìn nàng suy nghĩ điều gì đó rồi quay đầu bỏ đi, nhưng vẫn không quên liếc mắt sang Ngọc Khốc đầy vẻ tức giận.

_Hắc – nhận được ánh mắt của Dạ Lang, Ngọc Khốc không hề sợ hãi mà còn nhếch miệng cười mồm tiếng sau đó lại dịu dàng quay lại nhìn nàng – Phi nhi, muội đừng có tự ti như vậy, cũng đừng tự làm khổ mình, cứ thành tâm yêu nhị đệ, nhị đệ sẽ đáp trả lại uội mà a

_Đại tỷ... tỷ vừa nói gì – nàng chột dạ nhìn Ngọc Khốc chăm chú, nàng chưa bao giờ nghĩ đến Ngọc Khốc lại có thể trở nên sâu sắc mà thấu hiểu được tâm tư của nàng

_Muội không phải rất yêu nhị đệ hay sao - Ngọc Khốc mỉm cười trả lời – ngăn cách của hai người chính là vì muội quá kính trọng nhị đệ, không bao giờ nghĩ nhị đệ là một nam nhân bình thường

Đại tỷ, muội không có yêu huynh ấy, tỷ nhầm rồi – nàng vẫn một vẻ mặt lãnh đạm trả lời Ngọc Khốc, bản thân cũng cảm nhận người đứng trước mặt nàng không phải là Ngọc Khốc, Ngọc Khốc trước đây không bao giờ nói chuyện cũng như có ánh mắt như thế này – người nhị ca yêu và muốn lấy là tỷ, chuyện trước đây nhị ca đã tha thứ cho tỷ rồi, tỷ đừng ép mình như vậy

Haiz... nói chuyện với muội thật chán chết – Ngọc Khốc phát tay bỏ đi, trong đầu lại đang lên một kế hoạch gian manh khác. Nàng cũng không suy nghĩ nữa mà quay vào giường để nghỉ ngơi. Khi trời vừa hừng đông, nàng cảm thấy có người đang ở trong phòng, nàng liền mở mắt thức dậy... là hấn.... vì sao hấn lại ở trong phòng của nàng

Nhị ca- nàng ngồi bật dậy – muội nghĩ huynh không cần gọi song lão, cũng không cần lấy muội vì những chuyện như vậy, muội chờ huynh quay về là để nói với huynh một vài chuyện

Những chuyện đó tính sau, muội định không lấy huynh??? – hấn chăm chú nhìn nàng, ánh mắt ẩn ẩn tức giận

8. Chương 8

Chuyện thứ nhất- nàng không quan tâm tới câu hỏi của hấn mà nói tiếp – muội muốn rời khỏi nơi này, chu du khắp thiên hạ, thứ hai... nếu huynh cần chuyện gì giúp đỡ, có thể gửi thư đến báo uội, không nhất thiết huynh cần phải lấy muội, thứ ba.... những chuyện đêm hôm trước... huynh quên tất cả đi, cứ coi như đó là một giấc mơ mà thôi

Quên tất cả sao – hấn gần giọng, thật không biết trong đầu nàng đang có suy nghĩ gì, đã là nữ nhân của hấn còn muốn bỏ hấn mà rời đi, hấn thở nhẹ áp chế cơn tức giận -muội giờ đã như vậy, sao lại không lấy ta, danh dự của muội sẽ như thế nào đây

Nếu huynh không nói, muội không nói, thì sẽ không ai biết cả, chỉ cần huynh quên đi tất cả là được – nàng đau đớn tay nắm chặt chăn giường, hấn cẩn thận quan sát từng cử động của nàng, rõ ràng là đang tự làm khổ chính mình

Huynh lại không muốn quên chuyện đêm đó một chút nào cả – hấn nhếch môi – đêm hôm đó muội mị hoặc diễm lệ đến cỡ nào, huynh đều nhớ rõ một chút một

Nhị ca... đừng nói nữa – nàng gắt, ánh mắt đã không còn giữ được vẻ thản nhiên, tay khẽ xoa xoa hai thái dương- đêm đó đều vì do huynh bị trúng được của Dạ Lang mà ra, huynh không cần thương hại muội, huynh hiểu không

Ta không hề có ý nghĩ đó- hấn khẽ lắc đầu, khuya hôm qua nói chuyện với Ngọc Khốc, hấn đã biết một chuyện động trời, và cũng hiểu được tâm lý hiện tại của nàng, cũng thầm trách bản thân mình trước đây cũng đã không hiểu mà làm khổ nàng. Có nữ nhân nào yêu hấn mà thậm chí dám đánh mất cả một bản chất của một nữ nhi, cố gắng hoàn thành mọi nhiệm vụ để khiến hấn hài lòng. Không có.... bởi lẽ những nữ nhân trước đây đến với hấn chỉ vì tiền, địa vị cùng danh vọng hấn có mà thôi

Nhị ca... huynh không cần nói dối muội, muội cũng không yêu huynh – nói ra lời này, tâm nàng đau như cắt, không yêu hấn... không yêu hấn mà nàng phải đau khổ đến dường này hay sao

Phi nhi... rút lại lời muội nói – hấn trầm mặt, lòng cực khó chịu khi nghe lời này của nàng, dám nói dối hấn, coi hấn làm sao trị nàng, hấn dần dần bước đến gần nàng khiến nàng càng cảnh giác vạn phần

Nhị ca...huynh... -Không cho nàng nói hết, bạc môi nhanh chóng đặt lên che lấp cái miệng nhỏ nhắn kia -Ngô..... -Hấn lại hôn nàng!

Nàng nghĩ phản kháng, vì thế hé miệng ra định nói, đầu lưỡi của hấn thuận thể làm càn xâm nhập, đảo loạn trong miệng nàng cướp lấy hương vị ngọt, bừa bãi nhấm nháp.Vừa đụng tới làn môi đỏ, Hàn Thiên Kỳ cảm thấy không có cách nào khống chế chính mình. Từ khi vừa nhìn thấy nàng, hấn đã muốn hung hăng

hôn nàng mãnh liệt, cái miệng nhỏ nhắn kia mềm mại lại vô cùng ngọt ngào, hắn mới thường qua hai lần liền khó có thể quên, đây khát vọng lại được hưởng thụ tư vị ấy.

—Hương vị của muối thơm quá, hảo ngọt.....- Hắn thấp giọng lẩm bẩm, đầu lưỡi cuồng tứ đảo qua hàm răng, quần quít mây mưa trong miệng, bàn tay to cũng không ngừng hoạt động, cách lớp áo yếm nhu nhu miên nhũ.

—Ngô.....- Dưới duyên hôn cùng âu yếm của hắn, tay nhỏ bé vốn chống đẩy hắn ra dần đánh mất khí lực, cái lưỡi thơm tho lơ đãng chuyển động, lại đụng tới lưỡi nóng của hắn, thân thể mềm mại bỗng run theo. Đầu lưỡi hắn đang lượn lơ trong miệng nhỏ bỗng đụng tới cái lưỡi dính hương, lập tức không chút khách khí duyên cuốn lấy, làm càn khiêu khích cầu, muốn nàng trầm luân trong tình dục. Đầu lưỡi hai người không ngừng giao triền, nàng không tự chủ được đáp lại hắn, ngây ngô mót, rước lấy phản ứng của hắn càng mạnh mẽ cuồng phong.

Lưỡi cùng lưỡi giao triền tạo ra thanh âm dâm lãng, nước bọt theo triền hôn kịch liệt mà chảy ra cánh môi, làm ướt cả hai người. Ý niệm phản kháng sớm đã bay biến mất, nàng không thể suy nghĩ ra điều gì, chỉ có thể chìm đắm trong cái hôn của hắn, không tự chủ được mà khinh suyễn than nhẹ. Khứu giác của nàng tràn ngập mùi hương cùng hơi thở của hắn. Nàng mơ hồ như chìm trong sương mê, thân thể cũng vì thế mà trở nên mềm yếu vô lực, theo lưỡi của hắn cùng dây dưa, một màu sắc thần nhiên nhiễm hồng hai gò má, làm cho dung nhan thanh lệ mang sắc thái quyến rũ mê người.

Thẳng đến khi hai người đều thở gấp dồn dập không chịu nổi, hắn mới buông môi nàng ra. Lúc này nàng cũng giật mình tỉnh lại, thầm trách bản thân, một tay đẩy mạnh hắn ra rồi phi thân chạy mất. Hắn ngồi ở trên giường nàng tưởng niệm về nụ hôn vừa nãy, lần này để nàng chạy thoát... thật là quá đáng tiếc rồi.

Nàng chạy đến một lúc lâu thì cũng dừng lại thở dốc ra một hơi, để ý đến quần áo mình cùng tóc tai có phần xốc xệch, mùi hương nam tính nồng đậm vẫn vây lấy nàng khiến nàng đỏ mặt. Bỗng một con bồ câu bay đến, là thư của song lão nhân nàng hiện tại nên ở lại Thần Giáo vì đang có chuyện nguy nan, song lão bảy ngày nữa sẽ trở về có chuyện cần nàng giúp. Thiên a.... nàng thở dài... nàng đã muốn rời khỏi Thần Giáo, bây giờ còn bắt buộc phải quay lại sao.

—Tam tiểu thư, giáo chủ cần gặp người – một người gõ cửa phòng nàng

—Ta rất mệt, không muốn gặp ai cả- nàng lạnh lùng nói vọng ra, trong phòng lại đóng kín cửa sổ cùng giếng đầy kết giới, nàng sợ hắn lại đến đây, nàng sợ chuyện tương tự sẽ tái diễn mà chính bản thân nàng sẽ không tự chủ được. Nàng cứ như vậy trốn tránh hắn suốt bốn ngày. Đêm thứ năm, nàng chờ đến tối khuya liền muốn ra ngoài hoa viên sau Thần giáo để hóng mát một chút, nam ngày nay ở trong phòng cũng khiến nàng rất ngọt ngào

—Phi nhi, rốt cuộc cũng chịu ra ngoài – một giọng nói khiến tâm nàng vừa thoải mái một chút giờ lại căng thẳng ngập tràn, đó là...

9. Chương 9

—Huynh yêu đại tỷ, vì sao lại không muốn cưới đại tỷ kia chứ – nàng ghen ngào hỏi

—Thứ nhất, huynh không yêu đại tỷ, thứ hai đại tỷ đã chết rồi, chuyện này song lão cũng đã biết, thứ ba Ngọc Khốc hiện tại chính là thập vĩ hồ thứ hai, chắc muội cũng biết là ai, thứ tư cũng là điều quan trọng nhất, người huynh yêu là muội, gốc à – hắn cốc đầu nàng một cái rõ đau

—Huynh có biết bản thân mình nói gì không vậy- nàng giật mình, mắt mở to nhìn hắn đầy vẻ ngạc nhiên

—Sao lại không, huynh biết muội đã tự dày vò bản thân mình như thế nào, có lẽ trước đây nếu biết muội yêu ta, ta sẵn sàng một kiếm giết muội nhưng hiện tại không thể được – hắn khẽ vuốt mái tóc nàng – hiện tại huynh biết con tim mình đã có muội, làm sao huynh ra tay được đây

_O....- nàng ngơ ngác, sự thật này nàng thật sự không tiếp thu nổi

_Ngốc nữ....- huynh đã nói là hôm trước không phải do được mà huynh làm vậy với muội, lúc đầu đến gặp là để xin muội giải được, nhưng sau lại là... động tình với muội mất rồi – hắc hắc cười – mà muội rất mê người a

_Thật sao....- nước mắt nàng không tự chủ mà trào ra... lòng nàng đang nhẹ nhàng đi rất nhiều, hạnh phúc ập đến thật bất ngờ bất ngờ đến độ nàng muốn hét thật lớn lên a

_Từ nay về sau cầm muội tự ti về bản thân như vậy a – hắc ôm nàng vào lòng, thở phào nhẹ nhõm, cũng may mà Ngọc Khốc nói rõ cho hắc biết vấn đề của nàng, nếu không hắc cũng không thể nào nắm bắt tâm tư của nàng nhanh đến vậy.

_Xì.... tâm sự xong rồi chưa – Bạch Lang đang bị Ngọc Khốc ôm trong lòng mà lên tiếng, nàng lúc này càng bối rối cùng xấu hổ đỏ bừng cả mặt, chắc chắn hai người đang đứng trước mặt nàng đã biết chuyện nàng và hắc vừa làm

_Ngươi là....- nàng nhìn Ngọc Khốc

_Phi Phi.... than thân trách phận với ta bấy lâu... còn không biết ta là ai hay sao – Ngọc Khốc mỉm cười – hân hạnh được gặp nàng, thập vĩ thứ hai toàn tam giới và toàn không gian.

_Hân hạnh được gặp ngài – nàng mỉm cười – và cảm tạ những lời hôm trước ngài đã nói cùng ta

_Song lão vốn là Nam Tào Bắc Đẩu, bọn họ cũng quay về thiên đình, ta xuống đây muốn nói cho nàng một số việc... là thật ra... nàng , Hàn Thiên Kỳ cùng Dạ Lang đều thuộc Hồ Giới chứ không phải thuộc không gian này- Ngọc Khốc vào vấn đề chính- nơi đó lại sắp có một Tử Cửu Vĩ Hồ sắp tu luyện thành thập hồ nhưng vì hoàn cảnh khó khăn mà chưa luyện thành, nàng ta cần nàng đến trợ giúp.

_Ta hiểu – nàng gật gật đầu quay lại nhìn hắc – nhị ca... huynh đi với muội chứ

_Dĩ nhiên là muội ở đâu thì ta sẽ ở đó – hắc ôm chặt nàng vào lòng

_Đến Hồ giới rồi... mong nàng mau giúp đỡ vị muội muội này, ta cũng sẽ nói cho nàng tình hình ở Hồ giới một chút- Ngọc Khốc gật gật đầu nói tiếp – muội ấy tên Trúc Nhã (hắc hắc... ta lên sàn a) khi nàng đến đó sẽ gặp muội ấy ngay, Hồ giới hiện giờ đang rối loạn vì Hồ vương mới lên ngôi vẫn chưa ổn định được lòng người, tiếp đó là... hắc hắc.... y thuật của nàng hiện tại mà đến nơi đó cũng chỉ được xếp trong dạng bình thường mà thôi

_Ấn... không sao, ta tin vào năng lực của mình – nàng gật gật đầu- khoan đã, hồ ly tím..., ta là hồ ly đen, huynh là bạch hồ ly... vậy có thể là có phải mỗi loại hồ ly chỉ có duy nhất một thập vĩ hồ

_Nàng nói không sai – Ngọc Khốc gật gật đầu- còn tiểu tử này ta phải đem về thiên đình để giáo huấn lại, hy vọng phu thê hai người sẽ có một chuyến du ngoạn thật vui vẻ- nói xong Ngọc Khốc vỗ tay nhắm mắt bắt đầu đọc thần chú, hàng ngàn bông hoa bao vây lấy nàng cùng Hàn Thiên Kỳ . Dạ Lang nhìn thấy các cánh hoa dần rút xuống đất còn hai người đã không thấy đâu nữa

_Biểu ca... đệ muốn đến thiên đình chơi a- Dạ Lang mỉm cười ôm lấy tay của Ngọc Khốc

_Hảo... hậu cung của ta đang chờ đệ về làm chủ nhân- Ngọc Khốc cũng mỉm cười gật đầu ôm Dạ Lang mà biến mất. Lại một chuyến du hành mới cùng một câu chuyện mới lại được bắt đầu.

10. Chương 10

Khi mở mắt ra, Phi Phi và Hàn Thiên Kỳ đang ở trong một rừng trúc trông thật xanh tốt, Phi Phi cảm nhận thấy một luồng khí ấm áp vây quanh với này, có lẽ như Ngọc Khốc đã nói, nàng sẽ nhanh chóng tìm được cô nương Trúc Nhã, người mà Ngọc Khốc muốn nàng giúp đỡ. Cầm tay Thiên Kỳ đi theo nơi phát ra nguồn năng lượng, Phi Phi nhìn thấy một cô nương chừng 18 tuổi ,đang ngồi trên tảng đá chú tâm luyện.

_Ai...- Trúc Nhã cảm nhận thấy một luồng lực cường đại đang di chuyển đến gần , nàng liền mở mắt thì trông thấy hai người, một tuấn nam một mỹ nữ đang chăm chú nhìn nàng

_Người muốn giúp đỡ nàng – Phi Phi mỉm cười bước lại gần nàng – có lẽ hai ta cần song tu, nàng như vậy đến khi nào mới có thể đạt được thập vĩ hồ đây

_Người là ai... sao biết ta.....- Trúc Nhã giật mình nhìn hai người

_Ta là Hàn Thiên Kỳ Bạch Cửu Vĩ Hồ , thê tử của ta là Phi Phi là Hắc Thập Vĩ Hồ, thê tử ta lần này theo sự nhờ vả của một người muốn giúp đỡ người đạt đến Tử Thập Vĩ Hồ – Thiên Kỳ thay Phi Phi giải thích cho Trúc Nhã hay

_Nhưng.....- Trúc Nhã dẫn đo liền đứng dậy rồi thở dài – thực ra... Ngọc Khốc ca đã báo uội biết hai huynh tỷ sẽ đến đây trong ngày hôm nay , mời cả hai theo muội – Trúc Nhã dẫn đường phía trước, một căn nhà nhỏ có 3 gian xuất hiện trước mắt Phi Phi và Thiên Kỳ, một cái bàn bô làm bằng trúc cùng 4 cái ghế đơn, nàng mời Phi Phi cùng Thiên Kỳ ngồi xuống, bản thân bước vào trong lấy trà ra mời khách.

_Nơi này thật đẹp, thật yên tĩnh- Phi Phi chếp miệng đánh giá xung quanh rồi quay sang Thiên Kỳ – muội cũng muốn ở đây a

_Hảo – Thiên Kỳ gật gật đầu rồi rời đi, đơn giản là hắn đi chặt trúc để làm một căn nhà cho lão bà của hắn chứ sao (từ lúc này... đại tỷ thật sướng a)

_Trúc Nhã... muội có chuyện gì mà không tu luyện tiếp đi – Phi Phi thắc mắc hỏi Trúc Nhã

_^^, trước khi nói chuyện đó, muội cần làm một chuyện đó là tỷ làm nghĩa tỷ của muội – Trúc Nhã mỉm cười – Ngọc Khốc ca có nói với muội rằng, tỷ và muội từ lúc sinh ra đã cùng thời khắc với nhau, có điều cả hai đều ở không gian khác nhau, có điều tỷ đạt thập vĩ hồ trước muội nên muội sẽ làm muội muội của tỷ a

_Ấn...- Phi Phi hơi sững sốt với thông tin này, hóa ra cảm giác ấm áp nàng cảm nhận được chính là vì lý do cả hai đều có rất nhiều điểm tương đồng, sau khi nói chuyện với Trúc Nhã hơn một canh giờ, Thiên Kỳ cũng đã thoả mái quay trở lại, cũng là lúc chứng kiến việc kết bái tỷ muội diễn ra giữa Phi Phi và Trúc Nhã.

_Hắc... đại tỷ phu a – Trúc Nhã mỉm cười rồi ngồi xuống bàn nói tiếp- muội đang bị ngăn trở tu luyện là vì có một tử cửu vĩ hồ ly khác cũng đang tranh giành với muội, lúc muội tu luyện thì nàng ta sẽ đến quấy nhiễu, đòi giao đấu với muội nên muội khó có thể an tâm tu luyện

_Ấn.... nàng ta thực đáng chết – Phi Phi cùng Thiên Kỳ không hẹn nhau nở một nụ cười thực lạnh lẽo khiến Trúc Nhã rùng mình, quả là bản chất của hắc hồ ly và bạch hồ ly, lạnh lùng nhất trong các dòng tộc hồ ly a

_Đại tỷ cùng tỷ phu ở chơi, muội đi mua đồ về giúp hai người làm hỷ sự a – sau khi trò chuyện Trúc Nhã biết được hai người vẫn chưa thành thân, liền muốn giúp hai người tổ chức một hôn sự tuy đơn giản nhưng ý nghĩa là được, suy nghĩ là làm, Trúc Nhã liền phi thân đi ngay. Lúc này Phi Phi cùng Thiên Kỳ đang dọn dẹp căn nhà mới một chút thì nghe thấy một giọng nói chanh chua lạnh lạnh xuất hiện:

11. Chương 11

_Ai... nha nha, cái con hồ ly bần tiện Trúc Nhã đâu rồi a, sao còn chưa ra mặt a, hôm nay sợ quá mà trốn ta rồi sau – một nữ nhân thân vận tử y bay giữa không trung, sau lưng xuất hiện 9 cái đuôi màu tím phe phẩy, Phi Phi nghe thấy lời này liền nhếch miệng, người không cần tìm cũng đã tìm tới a

_Là người – Phi Phi thong thả nhìn Tử Khôi , đánh giá thực lực, chỉ là một cửu vĩ hồ vừa mới đột phá, làm sao có thể đạt đến năng lực như nhị muội mà đòi đột phá thành Thập vĩ hồ, nhưng đã diệt là phải diệt tận cùng

_Người là ai – Tử Khôi nheo nheo mắt đánh giá Phi Phi, chợt thấy Thiên Kỳ đang bước tới , ánh mắt chợt sáng rõ – ta nói... nam nhân người nha, thật là tuấn mỹ... mau về làm nam sủng cho ta

_Nam sủng...- Thiên Kỳ nheo nheo mắt, toàn thân phát ra sát khí, Phi Phi cùng Thiên Kỳ nhìn nhau, khẽ gật đầu không nói hai lời, hướng Tử Khôi đánh tới, Tử Khôi vừa đang muốn chống đỡ thì phát hiện một điều.... thực lực của hai người trước mặt, quả thực rất cường đại. Trong phút chốc Tử Khôi bị đánh đến trọng thương nằm bẹp dí trên đất

_Xem ngươi còn tranh giành với nhị muội như thế nào – Phi Phi giờ kiểm đọc thần chú, năng lực của nàng tuy thua Ngọc Khốc một chút nhưng với chuyện hủy đuôi của cừu vĩ hồ thì sao..., đương nhiên là cực dễ dàng, từng nhát kiếm đâm xuống, Tử Khôi mất dần năng lực, hiện tại là một con hồ ly tím một đuôi bị thương không thể hóa thành hình người nữa rồi.

_Ách...- Trúc Nhã vừa quay về thấy cảnh này thì không khỏi thán phục, hủy đuôi chuyện này thật là không thể tưởng a – đại tỷ cùng tỷ phu song kiếm hợp bích rất đẹp a

_Nhị muội, muội quá khen rồi – Phi Phi mỉm cười nhìn nàng tay vận một luồng khí đem cuốn Tử Khôi rời khỏi rừng trúc, mặc kệ sống chết không chút quan tâm. Trúc Nhã cũng hăng hái trao hỷ phục cho Phi Phi cùng Thiên Kỳ, tay dán giấy chữ Hỷ khắp căn nhà mới của cả hai sau lại mang nhiều thức ăn ngon bày biện lên bàn. Một hỷ lễ đơn giản bắt đầu , Trúc Nhã nhìn cả hai đã mặc hỷ phục thì không khỏi tấm tắc khen.

12. Chương 12

Trúc Nhã vẫn ngồi trên tảng đá cũ và bắt đầu tĩnh tâm, Phi Phi cũng ngồi đối diện với Trúc Nhã, cả hai cùng đặt lòng bàn tay vào nhau rồi bắt đầu song luyện. Hơn 2 canh giờ trôi qua, trên trán Trúc Nhã xuất hiện những giọt mồ hôi đầu tiên, khuôn mặt cũng khẽ nhăn , Phi Phi chăm chăm mở mắt quan sát thái độ của Trúc Nhã, miệng khẽ mỉm cười, thời khắc của Trúc Nhã cũng sắp đến rồi.

Phi Vũ ở vòng ngoài quan sát thì thấy được một vòng tròn màu tím đầy kí tự lạ xuất hiện dưới chân Trúc Nhã, Phi Phi cũng rời đi, nàng chỉ có thể giúp đến đây, có thể đạt ngưỡng “Thần” hay không là còn xem ý chí của nhị muội cao đến đâu mà thôi. Trúc Nhã vẫn đang tập trung hội tụ năng lượng chuyển hóa vào cơ thể. Đạt ngưỡng rồi..., nàng thầm mừng rỡ cùng kinh ngạc, một trận cuồng phong kéo tới đột ngột, mây đen vàng vũ che kín trên đầu, luồng khí cuốn đầy lá trúc khô bao quanh nàng, luồng khí càng lúc càng lớn... địa lôi bắt đầu giáng xuống đầu Trúc Nhã, cũng như Phi Phi, nàng phải hứng chịu 1001 cơn địa lôi mới có thể thăng thập vĩ hồ.

oOooOo

_Hoàng thượng, thập vĩ hồ đang tụ địa lôi ở phía nam hồ giới- một tên thái giám chạy vào báo cho Gia Khánh hay

_Hừm....- Gia Khánh đứng bật dậy, chuyện này chắc chắn sẽ rất nhiều người biết, cũng sẽ có rất nhiều người muốn đến gặp thập vĩ hồ để kéo về phía thế lực của mình, hẳn không bao giờ cho chuyện này xảy ra- ta phải đến đó, nếu trong hoàng cung có chuyện, người hãy cho người đến báo với ta

_Thưa vâng – tên thái giám cúi đầu, ánh mắt để lộ ra sự gian xảo khó lường. Gia Khánh cũng nhanh chóng phi thân rời đi, nụ cười khi này làm sao mà hẳn không thấy, cứ để cho bọn họ chơi đùa hoàng cung loạn một chút cũng tốt.

oOooOo

Huych một tiếng, một âm thanh của móng chạm đất xuất hiện, một cô nương thuộc tộc Hoàng Hồ chạy vội đến rừng trúc bị vấp cục đá mà té xuống trước mặt 3 người Phi Phi, Thiên Kỳ, Phi Vũ

_Oa... thật sự như trong truyền thuyết nói a, 1001 cơn địa lôi sao, thật đáng sợ nha – Thiên Bảo thốt lên- Trúc Nhã tỷ tỷ cuối cùng cũng thành thập vĩ hồ rồi

_Người là ai – Phi Vũ cẩn thận lôi Thiên Bảo ra khỏi vòng nguy hiểm, nơi địa lôi có thể đánh xuống bất kì lúc nào

_Ta a, ta là bệnh nhân của Trúc Nhã tỷ – Thiên Bảo vĩnh tai hứng thú quan sát tình hình của Trúc Nhã – lần này phải bắt Trúc Nhã tỷ tỷ dắt ta đi ăn há cảo thật no nê luôn a

_Aaaaaaaa- Trúc Nhã hét lớn sau khi chống chọi được với từng cơn địa lôi, quả cầu lá trúc khô nổ tung bay tứ tán khắp nơi, Trúc Nhã xuất hiện với đôi tai màu tím biếc cùng 10 cái đuôi đang cuộn lại quanh người mình

_Nhị muội, cẩn thận một chút, vừa đột phá sẽ rất mệt – Phi Phi vội phi thân đến đỡ lấy Trúc Nhã – cũng là lúc khiến muội dễ bị trọng thương a

_Đa tạ đại tỷ, ơ... Thiên Bảo... sao muội ở đây, Hoàng Vương Gia sao lại có thể uội chạy lung tung như thế – Trúc Nhã lấy lại được khí lực liền đứng thẳng dậy

_Vô Sắc Thân Y , chúc mừng ngài đã đột phá thập vĩ hồ – Hoàng Vương Gia mỉm cười bước tới nhìn Trúc Nhã – là do Thiên Bảo nó bảo là rất nhớ ngài nên ta đem nó đến đây .

_Ân... Hoàng Vương gia, đây là đại tỷ cùng đại tỷ phu của ta, còn đây là tam muội – Trúc Nhã cẩn thận giới thiệu Phi Phi, Thiên Kỳ, Phi Vũ cho Hoàng vương gia, nàng đối với vị vương gia này rất có thiện cảm, tuy là người trong hoàng tộc nhưng không hề màng đến chính sự, lại có một cuộc sống an nhàn tự tại hiếm ai bì được

_Hơ,... muội muốn làm tứ muội nha.... – Thiên Bảo cười hắc hắc nhìn Trúc Nhã làm nũng, Phi Phi nhìn thấy Thiên Bảo đáng yêu như vậy liền gật gật đầu đồng ý, dù sao có nhiều người thân cũng thực tốt, không như nàng lúc xưa chỉ lẻ loi một mình.

_Mời các vị nhanh chóng dời đi, nơi này vài ngày tới sẽ không còn an toàn nữa- Hoàng vương gia cũng vì lo lắng mà cất lời một lần nữa, mọi người nghe thấy vậy cũng không sai, đoàn người lập tức rời đi dưới sự hỗ trợ của Phi Phi, Hoàng vương phủ chính là đích đến của mọi người.

_Tử Hồ sao – Gia Khánh hếch hếch mũi đánh hơi liền nhận ra nơi này có Tử Hồ cùng Hỏa Hồ là tộc hồ ly hiếm, còn có cả Bạch Hồ, Hắc Hồ , Hoàng Hồ là tộc hồ ly thường thấy, hần nhận ra mình đã đến chậm một bước, suy nghĩ một lúc, hần quyết định đến chỗ của Hoàng thúc nghỉ ngơi một chút, rồi sau đó tiếp tục tìm kiếm thập vĩ hồ.

_Hoàng Thượng...- Hoàng vương gia mỉm cười chào đón Gia Khánh vào phủ

_Hoàng thúc, đã lâu không gặp người, Thiên Bảo cùng Thiên Dực hiện tại đều khỏe chứ- Gia Khánh mỉm cười nhìn Hoàng vương gia

_Thiên Bảo dạo này đã khỏe hơn, còn Thiên Dực thì.... ngài cũng biết rồi, nó chỉ mới có 9 tuổi thôi mà đã chạy tung lung khắp nơi, ta có muốn cản cũng cản không được

_Ân.... hôm nay ta sẽ ở đây một đêm nhé Hoàng thúc- Gia Khánh đi dạo một vòng thì thấy Thiên Bảo đang đi hái đào, Thiên Bảo đang cầm trong tay một quả đào chín mọng, quả nào quả nấy thật to, Gia Khánh mỉm cười gọi to – Thiên Bảo....

_Hửm....a... hoàng thượng ca ca – Thiên Bảo mỉm cười bước dần về phía Gia Khánh – ca ca đến đây chơi sao, cho huynh, muội đi trước a – Thiên Bảo đặt hai quả đào vào tay của Gia Khánh rồi ôm quả đào mang đến cho đám người của Phi Phi, các tỷ tỷ mới quan trọng hơn a.

_Hử...- Gia Khánh hơi ngạc nhiên, mọi lần đến đây Thiên Bảo luôn luôn quần quýt lấy hần tại sao lần này lại vội vàng rời đi mà chỉ chào hần có một câu mà thôi

_Hoàng thượng, mời đi theo ta – Hoàng vương gia mỉm cười đưa tay cho Gia Khánh đi trước, lòng thầm lo lắng cho đám người của Phi Phi, ông biết Gia Khánh lần này đến đây vì thập vĩ hồ nhưng ông không muốn Vô Sắc Thân Y lại bị cuốn vào thị phi trong hoàng cung a. Dù sao thân y đối với ông cũng có ơn khi cứu chữa được bệnh tình của Thiên Bảo mà.

oOoooOo

Đêm khuya trong vương phủ, một cái bóng của một bé gái xinh xắn mặc y phục nam tử chạy trên mái nhà,Thiên Bảo vừa nghe thấy âm thanh này đã thở dài, cái con nha đầu này, bây giờ mới chịu về nhà ...

xem ta làm sao trừng trị người

_ái.. sao hôm nay vắng vẻ thế nhỉ – Thiên Dực mặt phụng phịu mắt rơm rớm- đồ Lam Hồ chết dịch.... người dám đùa giỡn ta, không thêm chơi với người nữa

_Tiểu Dực.....- Thiên Dực, suốt mấy tháng nay đã đi đâu hả

_Ồ... muội... muội – Thiên Dực nhe răng cười, chín đuôi phe phẩy chạy đến ôm lấy Thiên Bảo

_Hức... mấy tháng nay muội bị người ta bắt nạt, bị bắt nhốt a- Thiên Dực phụng phịu

_Đùa... muội mà ai có thể bắt nạt muội, lại còn có thể nhốt muội, đây là chuyện không thể tưởng – Thiên Bảo bĩu môi cầm quạt gõ đầu Thiên Dực, về cũng đúng lúc, tỷ có vài tỷ muội tốt muốn giới thiệu uội đây a

_Ấn...- Thiên Dực thở dài một tiếng rồi trở về phòng... lòng không muốn quay lại tộc Lam hồ một lần nào nữa. Thiên Bảo hơi ngạc nhiên nhìn theo bóng của Thiên Dực, không lẽ nha đầu này bị bắt nạt thật, định chờ tiểu Dực nghỉ ngơi rồi mai sẽ hỏi chuyện tiếp vậy

_Thiên Bảo, là nguội sao – Gia Khánh xuất hiện ở phía sau khiến Thiên Bảo giật mình – bệnh tình của muội như thế nào rồi

_^^, muội vẫn ổn a... còn ca ca, người lên ngôi hoàng đế thay Gia thúc, chắc sẽ mệt lắm a- Thiên Bảo khẽ cười – nếu là muội thì muội sẽ không vào nơi đó đâu

_Ấn...- Gia Khánh nghe lời Thiên Bảo liền suy suy ngẫm ngẫm một chút rồi hỏi tiếp – nơi này mấy ngày nay có sự kiện lạ gì xảy ra hay không

_Ấn... có chứ, sáng nay muội nhìn thấy ở khu rừng trúc có rất nhiều địa lôi xuất hiện, muội còn tưởng nơi đó tan hoang luôn rồi ấy chứ, nhưng đến gần xem xét thì thấy rừng trúc hoàn toàn yên ổn cả- Thiên Bảo đương nhiên sẽ giấu kín chuyện nhị tỷ Trúc Nhã của nàng vừa mới đột phá cấp thập vĩ hồ, nàng biết tuy Gia Khánh ca ca đối xử với gia đình nàng rất tốt nhưng không có nghĩa vì thế mà không muốn bắt nhị tỷ vào cung để phục vụ ục đích quốc gia.

_Uhm, ngày mai huynh phải về hoàng cung, muội ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe a – Gia Khánh gật gật đầu tiếp nhận thông tin, sau đó lại xoa đầu Thiên Bảo một cái rồi rời đi

_Vì sao huynh phải cố giành lấy vương vị đó – Thiên Bảo ngược mắt nhìn Gia Khanh đi ra rồi mới buồn bã thốt lên một câu như thế, có ai biết rằng khi xưa nàng cùng Gia Khánh là thanh mai trúc mã cùng nhau, Gia Khánh từng hứa sau này trưởng thành sẽ lấy nàng làm vợ, nào ngờ lời hứa kia vụt mất, người ta giờ đã là bậc đế vương, trong cung có cả 3000 mỹ nữ vậy quanh. Một quận chúa nhỏ bé như Thiên Bảo nàng làm sao có thể so sánh với bọn họ được nữa chứ...

Sáng sớm hôm sau, Gia Khánh cũng đã rời khỏi vương phủ, công việc khó khăn đầu tiên đối với Thiên Bảo chính là....đánh thức con sâu lười Thiên Dực tỉnh giấc:

_tiểu Dực, dậy mau, tỷ đem muội giới thiệu với bằng hữu của tỷ – Thiên Bảo cố gắng kéo kéo tấm chăn màu đen tuyền đang đắp lên con tiểu hồ chín đuôi đang cuộn mình nằm bên trong

_Ai.. da.... kêu bọn họ đến gặp muội a- Thiên Dực tung một cái đuôi kéo tấm chăn giăng co với Thiên Bảo, đôi mắt vẫn nhắm tịt lại

_Hừ... tiểu Dực chết tiệt – Thiên Bảo xắn xắn tay áo, phóng thẳng lên giường, một tay xách lỗ tai đen của Thiên Dực như đang xách lỗ tai thỏ, tay kia kéo hết chăn màn gối chiếu qua một bên, rồi giữ nguyên tư thế xách tiểu Dực ra ngoài hoa viên.

_Ái ... ái.... tha uội a – Thiên Dực kêu la ó trời. mọi người nhìn thấy cảnh này liền bật cười không thôi. Thiên Bảo giới thiệu mọi người cho Thiên Dực biết, thế là nàng tiểu nha đầu này cũng bon chen đứng vào hàng ngũ tỷ muội kết nghĩa này. Mọi người bán tính với nhau định trả thù cho Phi Vũ trước nhưng chính là trời tính không bằng hồ ly tính... Tiểu Dực đã xảy ra một sự cố “vô vùng nhỏ”.

13. Chương 13

Tiểu Dực, sắp đến sinh thần của muội, muội có muốn quà gì không a- Thiên Bảo mỉm cười đi dạo quanh trong Trúc Lâm Sơn Trang, nơi trước đây đặt 2 căn nhà của Trúc Nhã và Phi Phi, mọi người đã quyết định xây một sơn trang ở đây, các tỷ muội đều dọn đến nơi này để trú ngụ

_Ân...- Thiên Dực thở dài, đã gần một tháng rồi nàng rời khỏi “nơi đó” miệng nhếch nhếch lên một chút rồi lại tươi tỉnh trở lại – muội muốn ăn bánh quế của đại tỷ, há cảo của nhị tỷ, nghe tam nhĩ đàn tranh và ăn đào của tỷ hái nha.

_Hửm....- Thiên Bảo mỉm cười, tiểu Dực vẫn luôn thế, tuy hơi quậy phá ngang bướng, nhưng vẫn là một đứa trẻ rất đáng yêu

_Tứ tỷ – Thiên Dực hếch hếch mũi... muội muốn lớn lên trong một tuần, không biết đại tỷ và nhị tỷ có thể giúp được muội không nhỉ

_Đương nhiên được – Phi Phi gật gật đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ ôn nhu chấp tay niệm thần chú, một tiểu nha đầu đang mặc nam y giờ đang hóa lớn thành một thiếu niên tuấn tú nhưng nếu nhìn kỹ có thể nhận ra khuôn mặt này chỉ có thể dùng từ xinh đẹp chứ không thể dùng từ tuấn tú để hình dung được

_Oa....- Thiên Dực khoái chí nhìn xung quanh mình đuôi vẫy vẫy thập phần đắc ý- làm thập vĩ hồ năng lực quả thực rất mạnh nha

_tặng muội thêm một tuần là đủ 2 tuần nhé – Trúc Nhã định niệm thần chú lên người Thiên Dực thì Thiên Dực đã ngăn cản lại

_Nhị tỷ, tỷ cứ để lại, muội sẽ dùng sau a – Thiên Dực khoái chí chạy đến gần Phi Vũ – Tam tỷ, xem muội có soái không a

_Soái hay không thì cũng phải trả nợ cho ta – một bóng đen đứng trên vách tường của sơn trang, rõ ràng là một tiểu hồ nhi nhưng đang khoanh tay trốn mắt nhìn Thiên Dực

_Tổ... Tổ ... Huyền... muội sao có thể tìm được đến chỗ này a – Thiên Dực toát mồ hôi nhìn Tổ Huyền

_Hắc.... người phá toàn bộ kỹ viện của ta, giờ nói chạy là chạy hay sao – Tổ Huyền xông tới Thiên Dực.... – nhị quận chúa, mau trả tiền tu sửa kỹ viện cho ta

_Ách.... ta không có đủ tiền a- Thiên Dực lắc đầu nguây nguây

_Nếu đã không đủ tiền vì sao còn phá – Thiên Bảo trừng mắt nhìn Thiên Dực, chỉ vừa mới thăm khen một chút mà giờ lại gây đại họa rồi

_Haha, muội quên mất... đây là Tổ Huyền... muội muội kết nghĩa ngoài giang hồ với muội – Thiên Dực nhe răng cười cười mà trán toát đầy mồ hôi. Trúc Nhã mỉm cười trả tiền cho Thiên Dực , Trúc Nhã có cảm giác tốt đối với tiểu nữ Tổ Huyền này, tuy chỉ là Lục hồ Thất Vĩ (7 đuôi) nhưng có vẻ rất có tư chất cùng phong phạm riêng biệt

_oa... Vô Sắc thần y đúng là nhiều tài của nha – Tổ Huyền buông tay tha cho tiểu Dực mà quần lấy Trúc Nhã, mọi người đều cười ầm lên với thái độ này của Tổ Huyền, khi này rõ ràng còn tỏ vẻ rất đáng sợ nha, giờ lại quần lấy Trúc Nhã như một tiểu hài tử a. Được... duyệt một cái... Tổ Huyền trở thành Lục tiểu thư trong Trúc Lâm Sơn Trang a.

_Thiên Dực.... người chết chắc rồi – lại một tiểu nữ khác có vẻ đồng trang lứa với Tổ Huyền nhảy vào sơn trang nhưng là.... – hửm... Thiên Dực đầu, mũi rõ ràng là ở đây mà

_Người... vì sao người lại ở đây- Tổ Huyền ôm chầm lấy Hướng Linh nhưng mặc khác Thiên Dực hoàn toàn run rẩy, Hướng Linh là muội muội của ” hắc ” có khi nào....

_Tiểu Huyền, Thiên Dực có ở đây không, đại ca ta đang truy tìm tỷ ấy... nhấn với tỷ ấy cẩn thận cái mạng nhỏ của mình – Hướng Linh nhếch nhếch môi- mấy ngày nay càng lúc càng có nhiều người bị huynh ấy đây dọa a

_Hừm...- mọi người liền đồng tai lên nghe ngóng, Thiên Dực rốt cuộc đã khiến ai nổi giận a, nhất là thái độ của Thiên Dực đã hoàn toàn thay đổi khi nghe nhắc đến người này

_Ta nè – Thiên Dực tuy sợ nhưng sau khi nghe lời cảnh cáo của Hướng Linh lại tức giận hùng hùng hổ hổ bước lại trước mặt Hướng Linh- muội về nói với hần, ta không cần hần làm trò này nọ, muốn bắt nạt ta như trước sao, ở đây đều có mọi người bảo hộ cho ta cả rồi.

_Vậy sao....- một âm thanh lãnh đạm bao trùm Thiên Dực, ngay sau lưng nàng lúc này là một nam nhân mặc lam y , ánh mắt tràn đầy sự tức giận, nam nhân này cứ tưởng rằng sẽ bắt được Thiên Dực nào ngờ nhanh chóng đã thấy nàng biến mất. Lý do đơn giản, Trúc Nhã đã đem Thiên Dực bảo vệ đằng sau.

_Lam Hồ tộc trưởng thực có thú vui muốn đến sơn trang ta ngự lãm a- Trúc Nhã cười cười nhưng ánh mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ đối với nam nhân mặc lam y đứng trước mặt

_Hừm... Vô Sắc thần y, là người.... – Minh Hạo nhíu nhíu mày nhìn Trúc Nhã...

_Cút ngay...- Phi Phi phát hiện Trúc Nhã hiện tại thân đã nồng đậm sát khí, một chuồng Trúc Nhã hướng tới Minh Hạo đều là mười phần năng lực, lúc ra đòn tuyệt không gượng gạo, không chút tiếc nuối. Minh Hạo cảm thấy luồng lực đánh tới thực quá mạnh mẽ, không dám chống trả mà chỉ còn cách chật vật né tránh

_Nhã tử tử, xin hãy nương tay – Hướng Linh chạy đến ôm chầm lấy Trúc Nhã

_Hừ... đồ vong ân bội nghĩa, ngươi có làm đến hoàng đế, ta vẫn coi ngươi là một tên tiện hồ đáng chết – Trúc Nhã mũi lòng nhìn Hướng Linh trong lòng mà không ra tay, nhưng lòng không kiềm chế được tức giận mà chửi- Vô Không tử tử vì ngươi mà chết đi, vong hồn mãi không siêu sinh, giờ ngươi còn định đến bắt nạt muội sao.

_Nhị tử...- Thiên Dực khó hiểu nhìn Trúc Nhã

_Nhã tử.... đều là lỗi do muội- Hướng Linh khóc òa... nếu như lúc đó nàng không chán ghét Vô Không luôn bám theo đại ca nàng không dứt, liền nói đại ca đem Vô Không giết quách đi, chính là sau này mới biết Vô Không là sư tỷ của Trúc Nhã... cũng là ân nhân cứu mạng nàng lúc bé, nàng lúc nào cũng canh cánh chuyện này ở trong lòng.

_Hừm... với năng lực của ngươi – Minh Hạo khinh thường nhìn Trúc Nhã

_Haha, nếu như lúc trước có lẽ ta khó giết ngươi.... nhưng giờ thì...- nàng khom người hạ thế chuẩn bị muốn tấn công Minh Hạo, nhưng là...

_Đừng giết hần – Thiên Dực đứng trước mặt Minh Hạo cản lại, đôi tai lúc này cụp xuống trong đau khổ quay lại nhìn Minh Hạo - mau đi đi, nhị tử giờ đã là thập vĩ hồ, ngươi không bao giờ địch lại tỷ ấy

_Tiểu phá phách-Minh Hạo ngạc nhiên nhìn Thiên Dực – vì sao đã trưởng thành rồi

_Mọi người ngồi xuống nói chuyện – Thiên Kỳ lúc này ôm Phi Phi nói lớn, Trúc Nhã cũng nghe lời mà thu lực về, 9 người cùng ngồi quay quần trên một cái bàn tròn mà nói rõ tất cả.

_Thật ra mấy tháng nay muội không ở nhà chính là bị hần nhốt lại – Thiên Dực chỉ tay về phía Minh Hạo, Thiên Bảo nghe thấy tin này tức giận thì ít mà tức cười thì nhiều, ngũ muội của nàng bẩm sinh thiên phú, là cửu vĩ hồ trong Hồ giới , rất ít đối thủ , thế mà lại bị nhốt lại, hiếm thấy a

_Vì nàng ấy thôi miên ta – Minh Hạo giải thích – nên ta muốn cho nàng ấy biết thế giới này kẻ mạnh thì vẫn còn có người mạnh hơn

_Hần hàng ngày không uội ăn, muốn ăn lại phải đến hậu cung thu nhỏ của hần nhìn hần cùng đám hồ nữ kia ân ái, xem xong mới uội ăn – Thiên Dực cúi đầu ủy khuất, Tố Huyền thấy vậy miệng không khỏi run rẩy

_Đừng giả bộ, tỷ chính là đến kỹ viện của ta xem hằng ngày, còn hận mình không thể mau trưởng thành để thử cảm giác đó a – Tố Huyền nhếch nhếch môi cười

_Hừ... dâm hồ quả là dâm hồ – Trúc Nhã nghe đến đây không chịu nổi nữa mà đứng dậy – ta nói... tiểu Dục mà bị bắt khỏi nơi này, ta thề ngày mai ngoại trừ Hường Linh, Lam hồ đều bị diệt tộc- nói xong Trúc Nhã xoay người bỏ đi

_vậy ta đành ở đây một thời gian vậy- Minh Hạo nhếch môi cười quay sang Hường Linh – đi giải thích mọi chuyện cho nàng ta biết, nếu như nàng ta mà là cục đá to ngăn cản, hậu quả của muội cũng không nhỏ đâu

_Muội biết rồi – Hường Linh nhảy xuống ghế cùng nắm tay Tố Huyền chạy theo hướng Trúc Nhã đã rời đi

_Còn nàng... theo ta- Minh Hạo nắm chặt tay của Thiên Dục rồi mỉm cười quay sang hỏi đám người Phi Phi – cho ta hỏi phòng của tiểu phá phách này ở chỗ nào a....

_Bên kia , quẹo phải – Phi Vũ thú vị nhìn hai người rồi chỉ đường, Thiên Kỳ, Phi Phi, Phi Vũ cùng Thiên Bảo không hẹn nhau mà đã mắt với nhau một cái, chuyện vui không thể thiếu phần của bọn họ a.

Thiên Dục bị Minh Hạo ôm chặt trong ngực kéo về phòng, tay đóng chặt cửa, Minh Hạo để Thiên Dục đứng sát tường, một tay ôm eo một tay giữ cằm Thiên Dục, thân thể cả hai đều dính sát vào nhau.

_Đám chạy trốn ta , tiểu phá phách- Minh Hạo phun từng lời vào tai của Thiên Dục, cảm nhận con tim của hân cùng nàng đang đập rất nhanh

_Ấn....vì sao không dám- Thiên Dục vẫn cố chống lại mà trả lời – buông ta ra

_Lúc trước không phải nàng muốn thôi miên để quyến rũ ta sao – Minh Hạo gần giọng nói

_Là ta

_Lúc trước không phải chính nàng nói muốn thử hương vị đó cùng ta hay sao – Minh Hạo nói tiếp

_Nhưng chính người không phải chê bản thân ta là trẻ con sao, người không thích còn đem nhốt ta lại, cho ta xem mấy cảnh đó, ta thà chờ mình trưởng thành rồi đi tìm một nam nhân soái hơn người để thử cảm giác đó – Thiên Dục không biết bản thân đã đẩy lên một ngọn lửa tức giận trong lòng nam nhân ở trước mặt

_Nàng hiện tại đã trưởng thành ??? – Minh Hạo thật sự muốn bóp chết tiểu yêu nữ ở trước mặt, cư nhiên ở trước mặt hân dám nói đến chuyện đi tìm nam nhân khác

_Không, là đại tỷ giúp ta lớn lên trong vòng một tuần – Thiên Dục thành thật trả lời

_Vậy lúc này nàng định làm gì – Minh Hạo tiếp tục hỏi

_Dĩ nhiên là đến kỹ nam lâu của Tố Huyền muội muội a – Thiên Dục vẫn vô cùng ngây thơ không cảm giác được sự nguy hiểm đang rình rập đến gần

_Thiên... Dục....- Minh Hạo gầm lên – thực đáng chết mà, nàng là người của ta, dù sống hay chết, dù còn bé hay trưởng thành đều phải là người của ta

_Dựa vào đâu, người tưởng ta như đám nữ nhân suốt ngày vây quanh người sao – nói đến chuyện này, Thiên Dục không khỏi có một nỗi đau âm ỉ , nhưng Thiên Dục nàng là ai chứ, đã chọn được thì cũng bỏ được, không bao giờ hối tiếc. Nàng quyết định rời khỏi nam nhân này, thì nàng đương nhiên sẽ rời đi không bao giờ quay đầu .

14. Chương 14

Sáng hôm sau, một bóng người vụt chạy đến Tĩnh Dạ tiểu viện, nơi Trúc Nhã đang nghỉ ngơi, hôm qua vừa được Hường Linh giải thích xong. Bản thân Trúc Nhã bỗng dưng hoang mang rất nhiều... chuyện của sự tỷ rất cuộc có nên trả thù hay không, Hường Linh là muội muội nàng vốn rất yêu quý, làm sao nàng có thể ra tay được đây

_Nhị tỷ...- Thiên Dực thở thật gấp mở cửa phòng Trúc Nhã thật mạnh

_Ân... tiểu Dực, có chuyện gì a- Trúc Nhã xoa xoa hai thái dương nhìn Thiên Dực

_Muội muốn trốn, tỷ có biết nơi nào có thể giúp muội thoát được tên Minh Hạo đó hay không- Thiên Dực tiếp tục nói, không để ý đến ánh mắt Trúc Nhã đang sầm soi nhìn

_Tối qua muội và hấn đã làm gì – Trúc Nhã nhìn Thiên Dực, môi bị sưng, gương mặt đỏ hồng, trên cổ còn có rất nhiều dấu hôn, không cần hỏi cũng biết chuyện tối qua hai người đã làm gì

_Muội... muội... – Thiên Dực mặt đỏ lựng nhìn Trúc Nhã

_Gái lớn quả là khó giữ trong nhà- Trúc Nhã thở dài, thầm oán than vì sao tiểu Dực nhà mình lại phải lòng một tên dân hồ hự vậy chứ – muội có muốn chạy cũng chạy không thoát, Hưởng Linh tuy chỉ mới là ngũ vĩ hồ mà đã tìm ra tung tích muội chứ đừng nói chỉ tên đó

_Muội...- Thiên Dực khẽ thở dài ngồi xuống- hấn rất hoa tâm..., muội sợ...

_Sau này hấn sẽ không yêu muội nữa- Trúc Nhã chen ngang – nói vậy là muội đã yêu hấn rồi sao

_Không thể nào -Thiên Dực bật dậy, lòng thầm hoảng hốt, nàng là muốn quyến rũ hấn, chứ không hề muốn hấn quyến rũ nàng như vậy a

_Ngồi xuống đã nào – Trúc Nhã thở hắt ra-muội sợ điều gì, hãy nói với hấn điều đó, như vậy nếu hấn yêu muội, hấn sẽ giải bỏ tất cả lo lắng của muội, còn không... tỷ sẽ giúp muội trốn

_Thật sao nhị tỷ – Thiên Dực có cảm giác thật khó khăn, tần ngần đi về biệt viện của mình, khi vừa mở cửa phòng... Thiên Dực đã thấy một tờ giấy đặt trên bàn... đại loại là Minh Hạo bảo rằng hấn có chuyện cần về gia tộc, bảo nàng cứ ở đây một thời gian. Nàng cầm tờ giấy đưa trở lại cho Trúc Nhã xem .

_Ô... thanh âm hôm qua thực nhỏ- Phi Vũ khoác vai nàng, Phi Phi cùng Thiên Kỳ từ phía sau đi tới cũng tùm tùm cười, ba người này biết lý do Minh Hạo quay về gia tộc, đơn giản là muốn từ chức tộc trưởng để mà quay về đây phụng bồi ngũ muội... tuy nhiên là... để chuyện này bí mật thì không phải hơn sao.

_Mọi người đừng nhắc đến nữa, là bản thân muội ngốc nghếch – Thiên Dực bực bội quay người đi, nàng quyết định một chuyện... chính là... xuống tóc đi tu... cho đầu óc thanh tịnh một chút

15. Chương 15

_Dực nhi, con đừng phá chúng ta – các tăng lữ nhìn nàng mà không khỏi chán nản, Thiên Dực nàng chỉ mới nhập chùa có ba ngày, mà mọi nơi đều trở nên lộn xộn, gà bay chó chạy cả rồi.

_Hắc... vậy người mau xuống tóc cho con đi a- thực ra mà nói, nàng chính là không được sư thái cho xuống tóc nên mới cố tình quấy phá như vậy a

_Con càng như vậy, ta lại càng không muốn cho con vào chùa, như vậy thì con muốn tịnh tâm ở chỗ nào chứ- sư thái thở dài nhìn nàng

_Con...- Thiên Dực mặt phụng phịu phi thân xuống núi, rồi phi thân về trúc lâm sơn trang

_Chịu quay về rồi – Phi Vũ cốc đầu nàng một cái – thay vì suy nghĩ nhiều như vậy, thì muội giúp tỷ trả thù tốt hơn, bao nhiêu bực tức muội cứ tha hồ trút giận

_Ô... tam tỷ muốn trả thù ai a – Thiên Dực vểnh tai – muội sẽ cho hấn sống không bằng chết a

_Tốt... có tinh thần như vậy mới đúng là Ngũ muội a – Thiên Bảo nhét một trái đào vào miệng Thiên Dực, tiện thể ngồi xuống bàn nghe Phi Vũ bàn bạc kế hoạch sắp tới

_Muội có ý kiến – Tổ Huyền cắt lời...rốt cuộc người tam tỷ muốn trả thù là ai a

_Kim Tế Hành....- Phi Vũ gần giọng – tộc Kim hồ của hắn chính là sai hắn đi tiêu diệt Hỏa Hồ của tỷ a

_Hắc...- Tổ Huyền đá mắt với Hường Linh khiến mọi người khó hiểu- mọi người cứ lên kế hoạch, muội và Hường Linh sẽ đi tìm dấu vết của tên đó, muội cũng có một số ân oán nói với tên đó a.

_Cẩn thận, muội và Hường Linh đều không là đối thủ của hắn, để tỷ đi cùng hai muội- Trúc Nhã không an tâm liền muốn đi chung với hai tiểu nha đầu để bảo vệ

_Có thêm nhị tỷ là tốt rồi – Hường Linh gật gật đầu, Trúc Nhã đem Tổ Huyền cùng Hường Linh phi thân khỏi sơn trang

_Tiểu Dực... muội có sở trường là gì a – Phi Phi nhìn Thiên Dực tò mò

_Độc....- Thiên Dực nhe răng cười mãn nguyện, nếu giang hồ gán cho nhị tỷ là Vô Sắc thần y thì nàng chính là Vô Tình độc y, bởi độc nàng phát tán ra, ngoài nhị tỷ có cách hóa giải, hiện chưa có người thứ hai a.

_Tốt...- Phi Vũ gật gật đầu – ta điều tra được hắn đang ở phía bắc hồ quốc, rất xa chúng ta a

_hắc... không sao a – Thiên Dực cười cười, muội có bằng hữu ở mọi nơi, nếu cần chúng ta cứ đến đó, ắt sẽ có người giúp đỡ chúng ta a, mà chính bản thân nàng cũng muốn đi đâu đó cho khuây khỏa một tý a. Mọi người gật gật đầu thu dọn một ít vật dụng rồi lên đường. Chiếc xe ngựa lọc cọc đưa mọi người rời khỏi sơn trang.

_vậy thì tốt – Phi Phi gật gật đầu người đưa hoàn toàn vào Thiên Kỳ

oOooo.....oooOo

Thiên Dực ngồi ở trên chiếc xe ngựa lòng không khỏi có chút bồn thần, lòng hỗn độn trăm ngàn thứ, nàng vì sao không quên được tên nam hồ đó chứ. Tác dụng của đại tỷ giúp nàng trưởng thành cũng đã hết, nàng lại hóa nhỏ như xưa, hình ảnh đêm đó nàng không cách nào xóa bỏ được, cả những chuyện xấu ra ở tộc Lam Hồ nàng càng không thể quên, hai chuyện này nó cứ mâu thuẫn đan xen lẫn nhau, một làm nàng hạnh phúc, một làm nàng khó chịu.

_Aaaaa, lũ các ngươi... dám giành ăn với ta sao – một giọng nói trẻ con lạnh lạnh cất lên làm nàng chợt bình tĩnh, Thiên Dực nhanh chóng đi ra ngoài xe ngựa, hóa ra là một đám trẻ ăn mày đang hòa nhau đánh một cô bé nhỏ hơn

_Dừng tay – Thiên Dực nhíu nhíu mày phát tay , đám trẻ kia đều bị dạt sang một bên, nàng đỡ đứa bé Tam Vĩ hắc hồ này xem xét, chỉ là tu luyện vừa hóa được thành người thì đã bị đám người này bắt nạt – người tên gì

_Ngân Tuyết – Ngân Tuyết bĩu bĩu môi, miệng vẫn gặm một cái bánh bao đã hơi cũ vì dính đất cát

_Nhận ta làm sư phụ đi – Thiên Dực mỉm cười xoa xoa đầu Ngân Tuyết

_Làm gì chứ... – Ngân Tuyết nhai bánh bai nhồm nhoàm

_Người không thấy ta xử lý đám người đã đánh người như thế nào sao- Thiên Dực càng nhìn càng hài lòng với đứa bé này, tuy còn nhỏ như khí chất lại rất ngang tàng, bị đánh như thế nhưng lại không tỏ ra chút sợ sệt hay khóc lóc

_Người sẽ giúp ta như thế chứ – Ngân Tuyết gật gật đầu , nàng từ lúc sinh ra đã không thấy mặt cha mẹ, đi ăn xin thì chuyên bị đám trẻ lớn hơn ăn hiếp bắt nạt, nàng rất ghét chúng

_Àn... – Thiên Dực gật gật đầu

_Tốt... ta đi theo ngươi... ngươi làm sư phụ của ta, dù người không lớn hơn ta là bao nhiêu – Tuyết Ngân gật gật đầu, đám tỷ muội còn lại nghe cuộc đối thoại này thì không khỏi buồn cười... tương lai cái tổ hợp này sẽ như thế nào đây a. Thiên Bảo vẫn là chu đáo kiếm một kiện quần áo thay cho Ngân Tuyết rồi sắp xếp cho Ngân Tuyết ngồi chung xe ngựa với Thiên Dực tiện thể cũng đem lương khô cho Ngân Tuyết ăn dần bụng, định đến thị trấn trước mặt rồi sẽ ăn một trận so say.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-phai-la>